

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLINAČ

MEČ OSUDU

plus

Zaklínač II

MEČ OSUDU

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.sk

Andrzej Sapkowski
Zaklínač II – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ II

MEČ OSUDU

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ II

MEČ OSUDU

PLUS

© 1993, by Andrzej SAPKOWSKI

Published by arrangement with Literary Agency „Agence de l'Est“

Translation © Karol Chmel, 2015

Cover © Grafické a DTP štúdio Fragment, Nataša Vaňková, 2015

ISBN v tlačenej verzii 978-80-259-0461-9

ISBN e-knihy 978-80-259-0491-6 (1. zverejnenie, 2016)

HRANICE MOŽNOSTÍ

I.

– Vravím vám, že odtiaľ nevyjde, – povedal poďobaný a presvedčivo pokyvoval hlavou. – Je to dobrá hodina a štvrt', odkedy tam vliezol. Už je po ňom.

Mešťania, natlačení medzi ruinami, mlčali a zízali na čierny otvor zívajúci v rumovisku, na zasypaný vstup do podzemia. Tučniak v žltej kamizole prestúpil z nohy na nohu, odpľul si a zložil z hlavy ohmataný baret.

– Ešte počkajme, – utrel si pot z riedkeho obočia.

– Na čo? – vyprskol poďobaný. – Tam v tých pivniciach trčí baziľšok, už ste na to zabudli, richtár? Kto tam vojde, je stratený. Vari tam málo ľudí skapalo? Na čo teda čakať?

– Veď sme sa dohodli, – zahundral neisto tučniak. – Tak by sme mali...

– Dohodli ste sa so živým, richtár, – pripomenul kompán poďobaného, obor v koženej mäsiarskej zástere. – Ale teraz je už po ňom, to je isté, ako že je slnko na nebi. Už vopred bolo jasné, že ide na smrť, tak ako ostatní. Vybral sa tam dokonca bez zrkadla, iba s mečom. A bez zrkadla baziliška zabiť nemožno, to vie každý.

– Aspoň ste ušetrili groše, richtár, – dodal poďobaný. – Veď niet komu za baziliška zaplatiť. Len pokojne choďte domov. A koňa a čaro-dejov dobytok si vezmeme my, škoda by bolo nechať majetok len tak.

– Veruže, – uznal mäsiar. – Kobyla je mocná a sedlové vaky sú solídne napchaté. Nazrieme do nich, čo poviete.

– A to ako? Čo ste?

– Mlčte, richtár, nemiešajte sa do toho, lebo vyfasujete, – vyhrážal sa poďobaný.

– Mocná kobyla, – zopakoval mäsiar.

– Nechaj toho koňa na pokoji, milý môj.

Mäsiar sa pomaly otočil k cudziemu mužovi, čo prichádzal spoza prielomu v múre, spoza chrbta ľudí zhromaždených okolo vstupu do pivnice.

Cudzinec mal husté kučeravé, gaštanové vlasy, hnedú tuniku pod vatovaným kabátcom, vysoké jazdecké čizmy. A nijakú zbraň.

– Odstúp od koňa, – zopakoval s jedovatým úsmevom. – Čo to má byť? Cudzí kôň, cudzie vaky, cudzí majetok, a ty na to všetko škúliš svojimi karpavými očami, natahuješ za tým špinavú labu? Vari sa to patrí?

Poďobaný pomaly vsunul ruku do záhrenia kabátca a pozrel sa na mäsiara. Mäsiar prikývol, mávol na skupinku a z nej vykročili dvaja nakrátko ostrihaní mocní chlapi. Obidvaja mali v rukách palice, akými sa na bitúнку hluší dobytok.

– Ktože ste, – spýtal sa poďobaný stále s rukou pod pazuchou, – že nám tu vykladáte, čo sa patrí a čo nie?

– Do toho ťa nič, môj milý.

– Zbraň nenosite.

– Pravda, – cudzinec sa usmial ešte jedovatejšie, – nenosím.

– To nie je dobre, – vytiahol poďobaný ruku spod pazuchy; držal v nej dlhý nôž. – Naozaj to nie je dobre, že nenosite.

Mäsiar tiež vytiahol nôž, dlhý ako lovecká dýka. Dvaja chlapi pokročili dopredu so zdvihnutými palicami.

– Nemusím nosiť, – upresnil cudzinec bez toho, aby sa pohol z miesta. – Moje zbrane chodia za mnou.

Z ruín sa vynorili a mäkkým krokom vyšli dve dievčatá. Skupinka sa okamžite rozostúpila, cúvla, dav sa preriedil.

Obidve dievčatá sa usmiali, zablysli zubami, prižmúrili oči, od kútikov ktorých sa až k ušiam ťahali široké modré pásy tetovania.

Svaly im pohrávali na mocných stehnách vyčnievajúcich spod ry-
sích koží ovinutých okolo bokov, ako aj na nahých oblých rukách,
nad rukavicami z krúžkovej ocele. Ponad plecia chránené košeľou
z krúžkovej ocele vytrčala rukoväť šable.

Podľobaný pomaly, pomaličky ohol kolená a pustil nôž na zem.

Z diery v zrúcanine sa rozľahol rachot kameňov a škrabot, potom
sa z tmy vynorili ruky a zachytili sa nepravidelného okraja múru.
Ruky postupne nasledovala hlava s bielymi, tehlovým prachom
poprášenými vlasmi, bledá tvár, rukoväť meča vyčnievajúca nad
plecom. Dav zašumel.

Bielovlasý sa zhrbil a vyviekol z diery čudsný tvar, monštruóz-
ne telisko, zafúľané prachom presiaknutým krvou. Obludu držal za
dlhý jašteričí chvost; vzápätí ju bez slova hodil pod nohy tučnému
richtárovi. Richtár uskočil, no potkol sa o zvalený kus múru; civel
na zakrivený vtáčí zobák, blanité krídla a kosákovité pazúry na šu-
pinami pokrytých labách. Na lalok pod hrdlom, pôvodne asi purpu-
rový, teraz špinavočervený. Na vpadnuté sklovité oči.

– Toto je bazilišok, – oznámil bielovlasý, keď si oprašoval noha-
vice. – Podľa dohody. Mojich dvesto lintarov, buďte taký láskavý.
Poctivých lintarov, neorezaných. Vopred upozorňujem, že si ich
overím.

Richtár rozochvenými rukami odviazal z opaska mešec.
Bielovlasý sa poobzeral, na chvíľu sa zrakom pristavil na podľoba-
nom a na noži, čo mu ležal pri nohách. Pozrel sa aj na muža v hne-
dej tunike, na dievčatá v sukničkách z rysej kože.

– Ako obyčajne, – usúdil, keď preberal meštek z richtárových tra-
súcich sa rúk. – Riskujem pre vás krk za mizerných pár grošov a vy
si zatiaľ brúsíte zuby na moje veci. Nech vás mor skára, nikdy sa
nezmeníte.

– Zostali nedotknutí, – zamrmľal mäsiar a cúvol. Muži s palicami
sa už dávno stratili v dave. – Vašich vecí sa nikto nedotkol.

– To som teda rád, – usmial sa bielovlasý. Pri pohľade na ten
úsmev, čo rozkvital na bledej tvári ako otvárajúca sa rana, sa dav

začal rýchlo rozchádzať. – A preto sa, bratku, ani teba nikto nedotkne. Odíď v pokoji. Ale čo najskôr.

Podobaný, otočený chrbtom, chcel tiež rýchlo vycúvať. Vriedky na jeho prudko zblednutej tvári škaredo očerveneli.

– Hej, ty, počkaj – oslovil ho muž v hnedej tunike. – Na niečo si zabudol.

– Na čo... pane?

– Vytiahol si na mňa nôž.

Vyššie z dievčat sa zrazu rozhodlo na široko rozkročených nohách, zakolísalo bokmi. Šabľa, vytiahnutá nevedno kedy, zasvišťala prudko vzduchom. Hlava podobaného odletela nahor a oblúkom dopadla do zívajúcej tmy pivnice. Telo sa sťažka a neprirodzene zrútilo medzi rozdrobené tehly ako odťatý kmeň. Dav jednothlasne vykrikol. Druhé dievča s dlaňou na rukoväti sa šikovne zvrtilo, aby zabezpečilo chrbát tomu prvému. Nebolo treba. Dav sa ozlomkrky, potkýnavo rozbehol k mestu, čo mu nohy stačili. Na jeho čele sa impozantnými poskokmi rútil richtár pár siah pred mohutným mäsiarom.

– Krásny úder, – zhodnotil chladne bielovlasý, keď si rukou v čiernej rukavici zaclonil oči pred slnkom. – Krásny úder zerrickánskej šable. Klaniam sa pred šikovnosťou a pôvabom slobodných bojovníčok. Som Geralt z Rivie.

– A ja, – neznámy v hnedej tunike ukázal na vyblednutý erb na prednej časti svojho odevu – tri čierne vtáky sediace v rade uprostred zlatého poľa, – som Borch, prezývaný Tri Kavky. A toto sú moje dievčatá, Tea a Vea. Volám ich tak, lebo na ich skutočných menách si môže človek jazyk polámať. Ako si si správne domyslel, sú to Zerrickánky.

– Podľa všetkého práve vďaka nim mám ešte koňa a majetok. Ďakujem vám, bojovníčky. Ďakujem aj vám, pán Borch.

– Tri Kavky. A toho pána si nechaj pre iných. Víaže ťa niečo k tejto nore, Geralt z Rivie?

– Skôr naopak.

– To je dobre. Mám totiž návrh – neďaleko odtiaľto, smerom k prí-

stavu, stojí na krížnych cestách hostinec U zamysleného draka. Tamojšia kuchyňa nemá páru v celom kraji. Akurát tam mierime, že sa tam dobre najeme a nájdeme si nocľah. Potešil by som sa, keby si nám robil spoločnosť.

– Borch, – bielovlasý sa otočil od koňa a pozrel sa neznámemu do priezračných očí, – nechcem, aby medzi nami vznikli nejaké nejasnosti. Mal by si vedieť, že som zaklínač.

– Dovtípil som sa. Ale vyslovil si to, akoby si vravel: „Som malomocný.“

– Sú takí, – odvetil Geralt pomaly, – ktorí by dali prednosť spoločnosti malomocných pred prítomnosťou zaklínača.

– Sú aj takí, – zasmial sa Tri Kavky, – ktorí uprednostňujú ovcu pred dievčaťom. Nuž čo, jedným aj druhým môžem dať najavo iba svoju ľútosť. A tebe zopakujem svoju ponuku.

Geralt si stiahol rukavicu a stisol podávanú ruku.

– Prijímam, teším sa, že sme sa zoznámili.

– Tak poďme, už som vyhladol.

II.

Hostinský pretrel handrou hrboľaté dosky stola, uklonil sa a usmial. Chýbali mu dva predné zuby.

– Taakže... – Tri Kavky sa na chvíľu zadíval na začmudenú povalu a na pavúky, čo sa po nej tmolili. – Najprv... Najprv pivo. Aby si nemusel chodiť dvakrát, tak celý súdok. A k pivu... Čo môžeš ponúknuť k pivu, milý môj?

– Syr? – zariskoval hostinský.

– Nie, – zamračil sa Borch. – Syr až po jedle. K pivu by sme si dali radšej niečo kyslé a ostré.

– K službám, – hostinský sa usmial ešte naširšie. Ukázalo sa, že predné zuby nie sú jediné, čo mu chýbajú. – Čo takto úhory s cesnakom v oleji alebo v octe alebo marinované kúsky zelenej papriky...

– V poriadku. Aj to, aj to. A potom polievku, takú, čo som tu raz jedol, plávali v nej kadejaké mušle, rybky a iné chutné drobnosti.

– Pltnícku polievku?

– Veru tú. A potom pečenú jahňacinu s cibuľou. A ešte kopu rakov. Kôpru daj do hrnca, koľko sa vmestí. A k tomu aj ovčí syr a šalát. A keď dojeme, ešte sa uvidí.

– Nech sa páči. Pre všetkých, teda štyrikrát?

Vyššia Zerrikánka pokrútila zamietavo hlavou, poklepala si významne po drieku obopnutom tesnou ľanovou košelou.

– Zabudol som, – žmurkol Tri Kavky na Geralta. – Dievčatá si strážia líniu. Pán hostinský, baraninu len pre nás dvoch. Pivo môže byť hneď, spolu s tými úhormi. S ostatným chvíľu počkaj, aby to nevychladlo. Neprišli sme sa nadžgávať, skôr príjemne stráviť čas rozhovorom.

– Chápem, – uklonil sa znovu hostinský.

– Chápavosť je v tvojom fachu dôležitá vec. Nastav dlaň, milý môj.

Zaštrngali zlaté mince. Krčmárovi sa ústa rozťahli až po uši.

– To nie je záloha, – oznámil Tri Kavky. – To je prepitné. A teraz behom do kuchyne, dobrý človeče.

V miestnosti bolo teplo. Geralt si rozopol opasok, vyzliekol kaftan a vyhrnul rukávy na košeli.

– Vidím, – skonštatoval, – že netrpíš nedostatkom hotovosti. Žiješ z privilégií rytierskeho stavu?

– Čiastočne, – usmial sa Tri Kavky, no nepúšťal sa do detailov.

Rýchlo sa vysporiadali s úhormi a štvrt' súdkom piva. Zerrikánky si pivo dopriali tiež a obidvom sa výrazne zlepšila nálada. Čosi si pošepkali a Vea, tá vyššia, zrazu vybuchla do hrdelného smiechu.

– Hovoria dievčatá aj obecnou rečou? – spýtal sa potichu Geralt, keď na ne pozeral kútikom oka.

– Slabo. A nie sú veľmi zhovorčivé. Čo je na chválu. Čo povieš na polievku, Geralt?

– Mhm.

– Napime sa.

– Mhm.

– Geralt, – Tri Kavky odložil lyžicu a distinguishing si odgrgol, – vrátme sa na chvíľu k tomu, o čom sme sa zhovárali cestou. Pochopil som, že ty, zaklínač, putuješ z jedného konca sveta na druhý, a keď cestou nadabíš na nejakú obludu, zahlušíš ju. A z toho máš groše. Na tomto je založený zaklínačský fach?

– Viac-menej.

– A stane sa, že ťa niekam pozvú konkrétne? Povedzme, že ti dajú špeciálnu objednávku. Potom čo – ideš a vykonáš, čo treba?

– Záleží od toho, kto ma pozýva a načo.

– A za koľko?

– Aj od toho, – zaklínač pokrčil plecami. – Všetko je stále drahšie a žiť treba, ako vravieva jedna moja známa čarodejníca.

– Tak to je pomerne výberový prístup, povedal by som, veľmi praktický. Predsa však musíš vychádzať z nejakej idey, Geralt. Konflikt síl Poriadku so silami Chaosu, ako hovoríva jeden môj známy čarodejník. Predstavoval som si, že plníš nejaké poslanie, ochraňuješ ľudí pred Zlom vždy a všade. Bez rozdielu. Že stojíš na presne určenej strane palisády.

– Sily Poriadku, sily Chaosu. Naozaj fajnové slová, Borch. Za každú cenu ma chceš vidieť na jednej strane palisády v konflikte, ktorý je, ako sa všeobecne uznáva, večný, začal sa dávno pred nami a bude pokračovať, i keď tu už dávno nebudeme. Na čej strane stojí kováč, keď podkúva kone? Náš hostinský, čo sem akurát uháňa s pekáčom baraniny? Čo podľa teba určuje hranicu medzi Chaosom a Poriadkom?

– To je jednoduché, – pozrel mu Tri Kavky rovno do očí. – To, čo reprezentuje Chaos, je hrozba, to je agresívna strana. A Poriadok je strana ohrozená, tá, čo potrebuje obranu. Potrebuje ochrancu. Ale teraz sa napime. A dajme sa do jahniatka.

– Dobre.

Zerikánky, čo dbali o líniu, si dali v jedení prestávku – krátili si ju popíjaním v zrýchlenom tempe. Veľ, sklonená nad priateľkiným plecom, znovu čosi šepkala, pričom vrkočom štekla dosku stola. Tea, tá nižšia, sa nahlas zasmiala a veselo prižmúrila tetované viečka.

– Takže, – ozval sa Borch, keď doobhrýzal kosť, – môžeme pokračovať v rozhovore, ak nemáš nič proti. Pochopil som, že by si nebol rád, keby som ťa staval na stranu niektoej zo Síl. Jednoducho, konáš si svoju robotu.

– Konám.

– Pred konfliktom Chaosu a Poriadku však neujdeš. Aj keď si použil ten príklad, ty nie si kováč. Videl som, ako pracuješ. Vojdeš do pivnice v zrúcaninách a vynesieš odtiaľ podrezaného baziliška. Medzi podkúvaním koní a zabíjaním baziliškov je veru rozdiel, milý môj. Povedal si, že ak je pláca primeraná, poženieš sa aj na kraj sveta, aby si zahlušil netvora, ktorého ti ukážu. Nech je to, dajme tomu, odporný drak, čo pustoší...

– Zlý príklad, – prerušil ho Geralt. – Vidiš, hneď sa ti to pletie s tým Chaosom a tým Poriadkom. Lebo draky, ktoré bezpochyby reprezentujú Chaos, ja nezabíjam.

– A to ako? – Tri Kavky si oblizoval prsty. – Čo to znamená? Veď zo všetkých oblúd je drak najodpornejší, najkrutejší a najzúrivejší. Najhnusnejší plaz. Napáda ľudí, chrlí oheň a unáša tie oné – panny. Vari sa o tom málo hovorí? Predsa nie je možné, aby si ty, zaklínač, nemal na konte zopár drakov?

– Draky nelovím, – vyhlásil sucho Geralt. – Vidlochvostáky, prosím. Sklzáune. Lietavce. Ale draky nie – či už zelené, čierne ani červené. Jednoducho to rešpektuj.

– Zaskočil si ma, – priznal sa Tri Kavky. – V poriadku, beriem na vedomie. Teraz si dajme s drakmi pokoj, na obzore vidím niečo červené, podľa všetkého to sú naše raky. Napime sa!

Praskotavo drvili zubami červené panciere, vysávali z nich biele mäso. Slaná voda im stekala po zápästiach a nepríjemne štípala. Borch nalieval pivo, naberačkou už škrabotal o dno súdka. Zerikánky sa ešte väčšmi rozveselili, obzerali sa po krčme a zlovestne sa usmievali; zaklínač si bol istý, že hľadájú zámienku na bitku. Tri Kavky si to zrejme tiež všimol, lebo im zrazu pohrozil rakom, ktorého držal za chvost. Dievčatá sa zachichotali a Tea

našpúlila ústa na bozk a žmurkla – na jej potetovanej tvári to pôsobilo strašidelne.

– Sú ako divé mačky, – šepol Tri kavky Geraltovi. – Treba si na ne dávať pozor. S nimi je to tak, milý môj, že len žmurkneš, a už sú naokolo mláky krvi. Ale celkovo sú za všetky peniaze. Keby si vedel, čo dokážu...

– Viem, – prikývol Geralt. – Ťažko nájsť lepšiu eskortu. Zerrikánky sú rodené bojovníčky, od malička sú školené na boj.

– O toto mi nejde, – Borch vyplul na stôl račie klepeto. – Mal som na mysli, aké sú v posteli.

Geralt sa znepokojene pozrel na dievčatá. Obidve sa usmievali. Veľkým, takmer nepostrehnuteľným pohybom siahla do misky. Prižmúrenými očami sa uprene dívala na zaklínača a zároveň škripotavo rozhryzla račí pancier. Ústa sa jej leskli od slanej vody. Tri Kavky nahlas zahundral:

– Takže, Geralt, neloviš zelené draky ani draky ďalších dvoch farieb. Vzal som to na vedomie. Ale prečo, ak sa smiem spýtať, len tieto tri farby?

– Štyri, aby sme boli presní.

– Vrať sa o trochu.

– Tie draky ťa naozaj zaujímajú. Máš nejaký konkrétny dôvod?

– Ani nie. Je to len zvedavosť.

– Aha. A s tými farbami je to tak, že akurát takto sa zaužívalo označovanie drakov. Hoci to nie je celkom presné. Zelené draky, tie najpopulárnejšie, sú skôr sivasté, ako obyčajné sklzúne. Červené sú v skutočnosti červenokavé alebo majú tehlový odtieň. Veľké draky tmavohnedej farby sa obvykle označujú ako čierne. Najvzácnejšie sú biele – takého som nikdy nevidel. Zdržujú sa na ďalekom severe. Údajne.

– Zaujímavé. A vieš, o akých drakoch som ešte počul?

– Viem, – Geralt si odpil z piva. – O takých, o akých som počul aj ja. O zlatých. Také neexistujú.

– A to tvrdíš na základe čoho? Že si ich nikdy nevidel? Sám si povedal, že si nevidel ani bieleho.

– O to nejde. Za moriami, v Ofire a Zangwebare, žijú biele kone s čiernymi pásmi. Takisto som ich nikdy nevidel, ale viem, že existujú. No zlatý drak je mýtický tvor. Legendárny. Dajme tomu ako fénix. Fénixy a zlaté draky nejestvujú.

Veľ, opretá o lakte, sa naňho zvedavo zadívala.

– Určite vieš, čo hovoríš, si predsa zaklínač. – Borch si dolial pivo zo súdka. – A predsa si myslím, že každý mýtus, každá legenda musí mať nejaké korene. A tie z niečoho vyrastajú.

– Vyrastajú, – pritakal Geralt. – Najčastejšie zo snov, túžob, clivoty po niečom. Z viery, že možnosti sú neohraničené. Ba občas aj z náhody.

– No práve, z náhody. Možno raz žil zlatý drak, jednorazová, neopakovateľná mutácia?

– Ak to tak bolo, postretol ho osud všetkých mutantov. – Zaklínač otočil hlavu. – Priveľmi sa odlišoval, než aby prežil.

– Ha, – uškrnul sa Tri Kavky, – teraz popieraš zákony prírody, Geralt. Môj známy čarodejník hovorí, že v prírode má každá bytosť svoje pokračovanie a tak či onak nejako pretrvá. Koniec jedného znamená začiatok druhého, možnosti nemajú hranice, prinajmenšom príroda ich nepozná.

– Ten tvoj čarodejník je veľký optimista, ale neberie do úvahy jednu vec: omyl, akého sa dopustí príroda. Alebo tí, čo sa s ňou zahrávali. Zlatý drak a jemu podobní mutanti, pokiaľ aj existovali, nemali nijakú šancu prežiť. Ako prekážka sa proti tomu totiž postavila celkom prirodzená hranica možností.

– Čo je to za hranica?

– Mutanti, – svaly na Geraltových čelustiach sa prudko zachveli, – mutanti sú sterilní, Borch. Len v legende môže pretrvať to, čo v prírode prežiť nemôže. Len legenda a mýtus nepoznajú hranice možností.

Tri Kavky mlčal. Geralt sa pozrel na dievčatá – ich tváre náhle zväžneli. Veľ sa k nemu neočakávane naklonila a pevnou svalnatou rukou ho objala okolo krku. Na líci pocítil jej pery, mokré od piva.

– Páčiš sa im, – povedal pomaly Tri Kavky. – Oblúbili si ňu.

– Čo je na tom čudné? – usmial sa smutne zaklínač.
 – Nič. Ale to treba zapíť. Hostinský! Ešte súdok!
 – Nerob hlúposti! Nanajvýš ak džbánok!
 – Dva džbány! – vykrikol Tri Kavky. – Tea, musím si na chvíľku odskočiť.

Zerrikánka vstala, zdvihla šablú z lavičky, vyzývavým pohľadom prebehla po celej miestnosti. Hoci predtým niekoľko párov očí, ako si zaklínač všimol, zažiarilo, keď zbadalo tučný mešec, akosi nikto sa nehrnul von za Borchom na dvor. Tea pokrčila plecami a vybrala sa za svojím chlebodarcom.

– Aké je tvoje skutočné meno? – spýtal sa Geralt tej, čo zostala pri stole. Ve a blysla bielymi zubami. Košelu mala rozšnúrovanú takmer až po hranice možnosti. Zaklínač nepochyboval, že to je ďalšia provokácia pre okolitých zízajúcich hostí.

– Alveaenerle.

– Pekné, – zaklínač si bol istý, že Zerrikánka našpúli pery a ešte naňho aj žmurkne. Nemýlil sa.

– Ve a?

– Hm?

– Prečo sprevádzate Borchu? Vy, slobodné bojovníčky? Môžeš mi to prezradiť?

– Hm.

– Hm čo?

– On je... – Zerrikánka zvrážila čelo, hľadala slová. – On je... naj... krajší.

Zaklínač prikývol. Kritériá, na základe ktorých ženy hodnotili príťažlivosť mužov, zostávali preňho tajomstvom – a nie po prvý raz.

Tri Kavky sa vrátil do výčapu; cestou si ešte zapínal nohavice a dával príkazy hostinskému. Tea, dva kroky za ním, akoby znude ne, sa rozhládala po krčme – kupci aj pltníci vehementne uhýbali pred jej pohľadom. Ve a zhltnú ďalšieho raka a podchvíľou vrhala na zaklínača výrečné pohľady.

– Objednal som ešte úhora, tentoraz pečeného, – Tri Kavky ťažko

dosadol na lavicu, brinkol o ňu nedopnutým opaskom. – Natrápil som sa s tými rakmi, ba akoby som ešte vyhľadol. A vybavil som ti tu nocľah, Geralt. Nemá zmysel, aby si sa túlal po nociach. Ešte sa zabavíme. Na vaše zdravie, dievčatá!

– Vessekheal, – povedala Ve a pozdvihla svoj pohár. Tea žmurkla a povystierala sa, pričom jej atraktívne poprsie, napriek Geraltovým očakávaniam, nerozpáralo predok jej košele.

– Zabavíme sa, – Tri Kavky sa naklonil ponad stôl a potľapkal Teu po zadku. – Zabavíme sa, zaklínač! Hostinský! Sem sa!

Hostinský pružne pribehol, ruky si utieral do zástery.

– Koryto by sa tu nenašlo? Také, čo sa používa na pranie, veľké, mocné?

– Aké veľké, pán môj?

– Tak pre štyroch.

– Pre... štyroch... – otvoril krčmár ústa.

– Štyroch, – pritakal Tri Kavky a vybral z vrecka napchatý mešec.

– Nájde sa, – obľizol si pery hostinský.

– Výborne, – zasmial sa Borch. – Nech ho zanesú hore do mojej izby a naplnia horúcou vodou. Hor sa do toho, milý môj! A nech tam prinesú aj zo tri džbánky piva.

Zerrikánky sa zachichotali a zároveň zažmurkali.

– Ktorú si vyberieš? – spýtal sa Tri Kavky. – Tak čo? Geralt?

Zaklínač sa poškrabal na zátylku.

– Viem, že si ťažko vybrať, – prehodil Tri Kavky chápavo. – Sám s tým mám občas problém. Dobré, dohodneme sa pri kúpeli. Hej, dievčatá! Pomôžte mi vyjsť po schodoch!

III.

Na moste bola závora. Cestu zahradzovala dlhá masívna klada, položená na drevených kozách. Pred ňou a za ňou stáli halapartníci v nitmi vybíjaných kožených kabátoch a krúžkových kapucniach. Nad závorou ospanlivo povievala purpurová zástava so strieborným gryfom v znaku.

– Čo je to za čertovina? – začudoval sa Tri Kavky a prikročil bližšie. – Zakázaný priechod?

– Máte písmo? – spýtal sa najbližší halapartník a ani si nevybral z úst steblo, ktoré akurát obhrýzal, nevedno či od hladu, alebo len tak, aby zabil čas.

– Aké písmo? Vari je tu mor? Alebo žeby vojna? Na čí rozkaz blokuje cestu?

– Kráľa Nedamíra, pána na Caingorne, – strážnik si presunul steblo do druhého kútika úst a ukázal na zástavu. – Bez písma sa do hôr nedostanete.

– To je dajaká hlúposť, – ozval sa unavene Geralt. – Toto predsa nie je Caingorn, ale holopolská oblasť. A Holopole, nie Caingorn vyberá mýto na mostoch na Braa. Čo s tým má Nedamír?

– To sa mňa nepýtajte, – vyplul strážnik steblo. – To nie je moja vec. Ja mám na starosti kontrolovať písma. Ak chcete, pohovárajte sa s naším desiatnikom.

– A ten je kde?

– Za mýtnym domcom, vyhrieva sa na slnku, – odpovedal halapartník. Nepozeral sa však na Geralta, ale na nahé stehná Zerrikánok, čo sa lenivo vystierali v sedlách koní.

Za mýtnym domcom na kope zoschnutých brvien sedel strážnik a žrdou halapartne do piesku načrtával ženskú postavu, či skôr jej fragment, zachytený z nezvyčajnej perspektívy. Vedľa neho, nežne rozochvievajúc struny lutny, pololežal, polosedel útlý muž v čudesnom klobúčiku slivkovej farby, ozdobenom striebornou sponou a dlhým nervóznym bocianím perom.

Geralt poznal klobúčik aj to pero, preslávené od Buiny po Jarugu, známe po dvoroch, zámkoch, hostincoch, krčmách aj šenkoch. Najmä po šenkoch.

– Blyskáč!

– Zaklínač Geralt! – spod posunutého klobúčika zasvietili veselé modré oči. – To je teda paráda! Aj ty si tu? A písmo náhodou nemáš?

– Čo máte všetci s tým písmom? – Zaklínač zoskočil z koňa. – Čo

sa to tu deje, Blyskáč? Chceli sme sa dostať na druhý breh Braa, ja a tento rytier, Borch Tri Kavky, aj naša eskorta. A ukazuje sa, že sa nedá.

– Ani mňa nepustia, – Blyskáč vstal, zložil si klobúčik a s prehnanou dvornosťou sa uklonil Zerrikánkam. – Na druhý breh sa neviem dostať. Nepustia ani mňa Blyskáča, najslávnejšieho minstrela a básnika v okruhu tisíc míl, nepustí ma tento desiatnik, aj keď to je tiež umelec, ako vidíte.

– Bez písma nepustím nikoho, – vyhlásil desiatnik zachmúrene a vzápätí doplnil svoj výtvor o finálny detail – koncom žrde pichol do piesku.

– Tak to obídeme, – skonštatoval zaklínač. – Vyberieme sa po ľavom brehu. Do Hengforsu je to tadiaľto dlhšia trasa, ale keď musíme, tak musíme.

– Do Hengforsu? – začudoval sa bard. – Takže ty nejdeš za Nedamirom? Nejdeš za drakom?

– Za akým drakom? – zastrihal ušami Tri Kavky.

– Vy to neviete? Naozaj neviete? Tak to vám teda, páni, o všetkom porozprávam. Aj tak tu musím čakať, možno pôjde niekto, kto má písmo, kto ma pozná a dovoľí, aby som ho sprevádzal. Sadnite si.

– Moment, – povedal Tri Kavky. – Slnko je skoro v troch štvrtinách zenitu a mňa suší ako na púšti. Nebudeme sa rozprávať so suchou papulou. Tea, Ve a, otočte sa pekne do mestečka a kúpte jeden súdok.

– Páčite sa mi, pán môj...

– Borch, prezývaný Tri Kavky.

– Blyskáč, zvaný Neporovnateľný. Aspoň podľa niektorých dievčat.

– Rozprávaj, Blyskáč, – zarazil ho zaklínač. – Nechce sa mi tu trčať do večera.

Bard stisol prstami krk lutny a prudko udrel po strunách.

– Dáte prednosť reči viazanej alebo normálnej?

– Normálnej.

– Nech sa páči, – Blyskáč neodložil lutnu nabok. – Počúvajte teda,

ušľachtilí páni, čo sa stalo asi pred týždňom v slobodnom meste zvanom Holopole. Za bledého úsvitu, sotva čo vychádzajúce slnko ružovou farbou poprášilo záclony hmieľ, čo viseli nad lúkami, totiš...

– Malo to byť v reči normálnej, – prerušil ho Geralt.

– A vari nie je? No dobre, dobre. Chápem. Skrátka bez metafor. Na pastviny pri Holopoli priletel drak.

– Eeeee, – zašomral zaklínač. – Čosi sa mi na tom nezdá. V týchto končinách draka nikto nevidel už celé roky. Nebol to skôr celkom obyčajný sklzúň? Vyskytujú sa aj sklzúne také veľké ako...

– Neurážaj ma, zaklínač. Viem, čo hovorím. Videl som ho. Zhodou okolností som bol akurát v Holopoli na jarmoku a videl som všetko na vlastné oči. Balada je už hotová, ale nechceli ste...

– Hovor. Bol veľký?

– Tak na tri konské dĺžky. Na výšku síce nie je vyšší ako kôň, ale zato oveľa hrubší. Sivý ako prach.

– To znamená, že zelený.

– Áno. Priletel nečakane, dopadol rovno na stádo oviec, rozohnal pastierov, zahlušil asi tucet zvierat, štyri zožral a odletel.

– Odletel... – Geralt pokýval hlavou. – A tým sa to skončilo?

– Nie. Na ďalšie ráno priletel znovu, tentoraz prisadol bližšie k mestečku. Spustil sa na húf báb, čo prali bielizeň na brehu Braa. Človeče, ako sa tie rozprchlí! V živote som sa tak nenasmial. Drak potom urobil zo dva okruhy nad Holopolom a odletel na pastviny, kde sa znovu pustil do oviec. Až tam sa začal galimatiáš a chaos, lebo predtým pastierom skoro nikto neuveril. Richtár zmobilizoval mestskú stráž aj cechy, ale kým sa všetci pozháňali, plebs vzal celú záležitosť do vlastných rúk a vybavil ju.

– Ako?

– Zvláštnym ľudovým spôsobom. Miestny obuvnícky majster, istý Kozojed, vymyslel spôsob, ako toho plaza dostať. Zabili ovce, napchali ich čemerickou, ľuľkovcom, blenom, sírou a obuvníckou živicom. Pre istotu miestny lekárnik nalial dnu aj zo dva litre svo-

jej mixtúry na vrede a kňaz zo svätyne Kreve nad tou zdochlinou odriekal nejaké zaklínadlá. Potom tú vypchatú ovečku postavili do prostred stáda, podopreli kolíkom. Popravde, nikto neveril, že by sa dračisko dalo nachytať na takéto hovno, veď to smrdelo na míle, lenže skutočnosť prekonala naše očakávanie. Drak sa vykašlal na živé blačiace ovečky a prehltol návnadu aj s kolíkom.

– A potom? No, vrav, Blyskáč!

– A čo iné robím? Veď rozprávam. Počúvajte, čo bolo ďalej. Neprešlo ani toľko času, koľko potrebuje šikovný chlap na rozšňurovanie dámskeho korzetu, keď drak začal revať a chrliť dym, predkom aj zadkom, metal kotrmelce, pokúšal sa vzlietnuť, no napokon celkom zvädol a znehybnel. Dvaja dobrovoľníci sa vybrali k nemu, aby sa presvedčili, či ten otrávený plaz ešte dýcha. Boli to miestny hrobár a obecný blázon, ktorého splodila postihnutá drevorubačova dcéra s čatou nájomných kopijníkov, čo prechádzala cez Holopole ešte za čias vojvodu Ponorhracha.

– Ty ale klameš, Blyskáč.

– Neklamem, iba prifarbujem, a to je rozdiel...

– Zanedbateľný. Rozprávaj, škoda času.

– Takže, ako hovorím, hrobár a odvážny idiot vyrazili k nemu ako prieskumníci. Potom sme im postavili síce malú, ale celkom peknú mohylu.

– Ahá, – ozval sa Borch. – To znamená, že drak ešte žil.

– Pravdaže, – prikývol veselo Blyskáč. – Žil. Ale bol už taký zoslabnutý, že hrobára ani blázna nezožral, iba z nich zlízal krv. A potom, na všeobecný údiv, odletel. Bolo vidieť, že vzlietol s ohromnou námahou a každých sto krokov družgol na zem, ale vždy sa zase spamätal a vzlietol. Podchvíľou aj kráčal po zemi, zadné nohy ťahal za sebou. Čo odvážnejší sa vybrali za ním, aby ho nestratili z dohľadu. A viete čo?

– Vrav, Blyskáč!

– Drak sa dovliekol až kdesi do úžľabín Pustovčích hôr niekde k prameňom Braa a schoval sa v tamojších jaskyniach.

– Všetko je mi jasné, – skonštatoval Geralt. – Drak pravdepodobne v tých jaskyniach celé stáročia letargicky driemal. Počul som o takých prípadoch, podistým tam musí byť aj jeho poklad. Už chápem, prečo strážia most. Nieкто si chce ten poklad privlastniť. A ten nieкто je Nedamír z Caingornu.

– Presne tak, – pritakal trubadúr. – Celé Holopole teraz kvôli tomu kypí od zlosti a nedočkavosti, lebo všetci si myslia, že ten drak a poklad patria práve im. Ale netrúfajú si len tak si začať s Nedamírom. Nedamír je šteňa, čo sa ešte nezačalo holiť, ale už stačil dokázať, že sa s ním nehodno púšťať do sporu. A na tom drakovi mu čertovsky záleží, to vidno podľa toho, že takto rýchlo zareagoval.

– Záleží mu na poklade, chcel si asi povedať.

– Práveže viac na drakovi než na poklade. Aby ste totiž vedeli, Nedamír si brúsi zuby na susedné kniežatstvo Malleore. Tam po náhlom a čudnom skone samého kniežata zostala kniežacia dcéra, takpovediac v spáľňovom veku. Veľmoži z Malleore na Nedamíra a ďalších konkurentov zazerajú, lebo vedia, že nový panovník by im poriadne pritiahol uzdu, nie tak ako tá soplaňa princeznička. A tak kdesi vyhrabali starú zaprášenú predpoveď, kde sa hovorí, že tiara aj ruka dievčiny patria tomu, kto porazí draka. Keďže draka tu nikto nevidel už celé roky, namýšľali si, že majú pokoj. Nedamír sa, pravdaže, tejto legende vysmial, pokojne by Malleore prevzal vojenskou cestou a hotovo, ale keď sa rozchýrila správa o holopolskom drakovi, pochopil, že môže poraziť malleorskú šľachtu jej vlastnou zbraňou. Keby sa tam zjavil s dračou lebkou, ľud by ho privítal ako monarchu zoslaného bohmi, a veľmoži by nesmeli ani pípnuť. Čudujete sa teda, že sa ženie za drakom ako blázon? Najmä za takým, čo ledva prepletá nohami? Je to predsa príležitosť preňho ako stvorená, úsmev osudu, do čerta.

– Takže dal strážiť cesty, aby ho nepredbehla konkurencia.

– No jasné. A strážia ich aj pred Holopolanmi. A po celom okolí rozposlal jazdcov s posolstvom pre tých, čo majú toho draka zabiť,

lebo Nedamír sa nemá k tomu, aby osobne vošiel s mečom do jaskyne. Zvolal všetkých vychýrenejších drakobijcov, nech sa dajú do práce. Väčšinu z nich asi poznáš, Geralt.

– Celkom možné. Kto prišiel?

– Eyck z Denesle, ten ako prvý.

– Parom ho... – zaklínač tichučko zahvízdal. – Bohabojný a cnostný Eyck, rytier bez bázne a hany, osobne...

– Ty ho poznáš, Geralt? – zaujímal sa Borch. – Naozaj je taký pes na draky?

– Nielen na draky. Eyck si poradí s každou obludou. Zabíja aj mantichory a gryfy. A zopár drakov pohlušil zaručene, o tom som počul. Je dobrý. Ale kazí mi kšefty, lotor, lebo neberie peniaze. Kto je tam ďalší, Blyskáč?

– Rubači z Crinfridu.

– Tak to je po drakovi. Aj keby vyzdravel. Tá trojica je zohratá banda, nebojujú síce čisto, ale účinne. Vyhlušili všetky sklzáne a vidlochvostáky v Redanii, pri rovnakej príležitosti padli aj tri červené draky a jeden čierny, a to už je čo povedať. To sú všetci?

– Nie. Pripojili sa ešte šiesti trpaslíci pod velením Yarpa Zigrina.

– Toho nepoznám.

– Ale o drakovi Ocvistovi z Kremennej hory si počul?

– Počul. A videl som kamene, čo pochádzajú z tamojších jaskýň. Boli tam zafíry neslýchanej farby a diamanty veľké ako čerešne.

– Mal by si teda vedieť, že práve Yarpen Zigrin a jeho trpaslíci zahlušili Ocvistu. Dokonca o tom skutku kolovala medzi ľuďmi balada, ale nestála za nič, lebo nebola moja. Ak si ju nepočul, o nič si neprišiel.

– To sú všetci?

– Áno. Ak nerátam teba. Tvrdil si, že o drakovi nevieš, ktovie, možno to je aj pravda. Ale teraz už o ňom vieš, takže čo?

– Nuž nič. Ten drak ma nezaujíma.

– Ha! Múdro, Geralt! Veď aj tak nemáš to povolenie...

– Opakujem, ten drak ma nezaujíma. A ako je to s tebou, Blyskáč? Čo ťa to táhá do tých končín?

– Bežná vec, – pokrčil plecami trubadúr. – Treba byť blízko centra udalostí. O zápase s drakom sa bude veľa hovoriť. Isteže, baladu by som mohol zložiť aj na základe rozprávania, ale bude celkom inak zníeť od niekoho, kto videl boj na vlastné oči.

– Boj? – zasmial sa Tri Kavky. – Skôr pôjde o čosi ako zabíjačka alebo štvrtenie býka. Počúvam a nevychádzam z údivu. Slávni bojovníci sa ozlomkrky ženú, len aby dorazili napoly zdochnutého draka otráveného nejakým somárom. Človeku je do smiechu, ale zároveň by aj vracal.

– Mýliš sa, – vyhlásil Geralt. – Ak drak nezdochol od otravy hneď na mieste, tak ju jeho organizmus podľa všetkého zvládol a drakovi sa vrátili všetky sily. Napokon, na tom už vlastne ani nezáleží. Rubači z Crinfridu ho tak či tak zabijú, ale aby si vedel, bez boja sa to nezaobíde.

– Takže ty tipuješ rubáčov, Geralt?

– Pravdaže.

– Ibaže, – ozval sa dovtedy mlčanlivý strážnik – umelec. – Dračisko je magický tvor a nemožno ho zabiť inak ako čarami. Ak si s ním niekto poradí, tak najskôr tá čarodejnica, čo tadiaľto prešla včera.

– Kto? – Geralt naklonil hlavu.

– Čarodejnica, – zopakoval strážnik. – Veď hovorím.

– Prezradila meno?

– Prezradila, ale zabudol som. Mala lajster. Mladá, svojím spôsobom aj pekná, ale tie oči... Poznáte to, pán môj. Človeku prebehnú zimomriavky po chrbte, keď sa naňho takáto pozrie.

– Vieš o tom niečo, Blyskáč? Kto to môže byť?

– Nie, – zaceril sa bard. – Mladá, pekná, a tie oči. To je teda presný opis. Také sú všetky. Nijaká, ktorú poznám, a poznám ich veľa, nevyzerá na viac ako dvadsaťpäť - tridsať, no podaktoré, ako som počul, si pamätajú doby, keď háje šumeli tam, kde teraz stojí Novigrad. Koniec koncov načo slúžia elixíry z mandragory? A do očí si tiež mandragoru kvapkajú, aby sa im ligotali. To baby vedia.

– Ryšavá nebola? – spýtal sa zaklínač.

– Nie, pán môj, – odvetil desiatnik. – Vlasy čierne ako havran.

– A koňa mala akého? Gaštana s bielou hviezdou?

– Nie. Čierny bol ako ona. Teda, páni moji, vravím vám, tá draka zabije. Drak je robota pre čarodejníka. Ľudská sila proti nemu nič nezmôže.

– Bol by som zvedavý, čo by na toto povedal obuvník Kozojed, – zasmial sa Blyskáč. – Keby mal pri ruke niečo mocnejšie než ľuľkovec a blen, dračia koža by sa dnes už sušila na holopolskej kolovej hradbe, balada by bola hotová, a ja by som tu nežltol na slnku...

– Ako je možné, že tá Nedamír nevzal so sebou? – spýtal sa Geralt a úkosom pozrel na básnika. – Veď si bol v Holopoli, keď odtiaľ odchádzal. Žeby kráľ nemal rád umelcov? Čo spôsobilo, že sa tu opekáš a nebrnkáš na lutne niekde pri kráľovskom strmení?

– Zariadila to istá mladá vdova, – zachmúrene priznal Blyskáč. – Bodaj by to čert vzal. Zabudol som sa u nej do rána, a to už bol Nedamír so sprievodom za riekou. Vzali so sebou toho Kozojeda a zvedov z holopolskej domobrany, len na mňa zabudli. Vysvetľujem to desiatnikovi, a on si len stále melie svoje...

– Máš lajster, púšťam, – povedal ľahostajne halapartník, ktorý si akurát uľavoval na stenu mýtného domca. – Nemáš, nepúšťam. Taký je rozkaz...

– Aha, – prerušil ho Tri Kavky, – už sa vracajú dievčatá s pivom.

– A nie sú samy, – dodal Blyskáč a vstal. – Pozrite sa, aký kôň. Ako drak.

Od brezového hájika sa sem cvalom blížili Zerrikáanky, sprevádzajúce jazdca na veľkom, bojovom, nepokojnom žrebcovi.

Zaklínač sa tiež postavil.

Jazdec mal na sebe fialový zamatový kabátec so strieborným vyšívaním a krátky plášť obšitý sobolou kožušinou. Muž vystretý v sedle na nich pyšne pozeral zvrchu. Geralt poznal takéto pohľady. A rozhodne sa mu nepáčili.

– Pozdravujem vás, páni. Som Dorregaray, – predstavil sa jazdec a pomaly, dôstojne zosadol z koňa. – Majster Dorregaray, čarodejník.

- Majster Geralt. Zaklínač.
- Majster Blyskáč. Básnik.
- Borch. Prezývaný Tri Kavky. A s mojimi dievčatami, ktoré tamto akurát vyťahujú špunt zo súdka, ste sa už zoznámili, pán Dorregaray.
- V podstate áno, - zareagoval čarodejník bez úsmevu. - Navzájom sme sa pozdravili, ja a krásne bojovníčky zo Zerrikánie.
- Nuž tak na zdravie! - Blyskáč rozdal kožené poháre, čo priniesla Veá. - Napite sa s nami, pán čarodejník. Pán Borch, nalejem aj desiatnikovi?
- Pravdaže. Pod' k nám, vojak.
- Vidí sa mi, - vyhlásil čarodejník, keď si odpil krátky odmeraný dúšok, - že k závore na moste vás doviedol rovnaký cieľ ako mňa?
- Ak máte na mysli draka, pán Dorregaray, - odvetil Blyskáč, - tak v podstate áno, chcem byť pri tom a zložiť baladu. Bohužiaľ, tento desiatnik, zdá sa, človek bez škrupúl, ma nechce pustiť. Žiada povolenie.
- Prosím o prepáčenie, - halapartník dopil pivo a zamľaskal.
- Mám pod hrdelným trestom prikázané nikoho bez lajstra nepúšťať. A vraj celé Holopole sa už na vozy naložilo a chce sa vydať za drakom. Mám prikaz...
- Tvoj prikaz, vojak, - zamračil sa Dorregaray, - sa týka iba zberby, čo by mohla prekážať, dievok, aké by mohli nemravnosti páchať a šíriť strašné choroby, zlodejov, lotrov a ničomníkov. Ale nie mňa.
- Bez lajstra nepustím nikoho, - zježil sa desiatnik. - Prisahám...
- Neprisahaj, - prerušil ho Tri Kavky. - Radšej sa ešte napi. Tea, nalej tomuto smelému vojakovi. A my si sadnime, páni. Piť postojacky, narýchlo a bez náležitej dôstojnosti, to sa na šľachticov nepatrí.
- Posadali si na brvná okolo súdka. Halapartník, čerstvo pasovaný na šľachtica, celý zružovel od spokojnosti.
- Pi, statočný stotník, - núkal ho Tri Kavky.
- Ja som desiatnik, nie stotník, - halapartník ešte viac očervenel.

– Ale budeš stotník, celkom určite, – vyceril Borch zuby. – Vidno, že si múdra hlava, vieš sa razom rozhodnúť.

Dorregaray odmietol ďalší pohár a obrátil sa ku Geraltovi.

– V mestečku sa doteraz hovorí o baziliškovi, pán zaklínač, a vy sa už obzeráte za drakom, ako vidím, – povedal potichu. – Zaujíma ma, či až tak potrebujete peniaze, alebo zabíjate len tak z rozkoše tvory, ktorým hrozí vyhynutie?

– Čudná zvedavosť, – zháčil sa Geralt, – na niekoho, kto sa ozlomkrky ženie vpred, aby stihol dračiu zabíjačku, aby mu mohol vytĺcť zuby, také vzácne pri výrobe čarodejných liekov a elixírov. Je to pravda, vaša čarodejnica milosť, že zuby vybité živému drakovi sú najlepšie?

– Ste si istý, že tam idem akurát kvôli tomu?

– Som. Ale niekto vás už predbehol, Dorregaray. Pred vami už tadiaľto prešla vaša čarodejnica sestra aj s lajstrom, ktorý vy nemáte. Čiernovlasá, pokiaľ vás to zaujíma.

– Na čiernom koni?

– Vraj.

– Yennefer, – skonštatoval namosúrene Dorregaray. Zaklínač sa zachvel, no nikto si to nemohol všimnúť.

Nastalo ticho; prerušilo ho začknutie budúceho stotníka.

– Nikoho... bez lajstra...

– Dvesto lintarov bude stačiť? – Geralt pokojne vytiahol z vrecka mešec, ktorý dostal od tučného richtára.

– Geralt, – usmial sa tajomne Tri Kavky, – takže predsa...

– Prepáč mi to, Borch. Ľutujem, ale nepôjdem s vami do Hengforsu. Možno inokedy. Možno sa ešte stretneme.

– Ani mňa do Hengforsu nič neťahá, – pomaly vyhlásil Tri Kavky. – Naozaj vôbec nič.

– Schovajte ten mešec, pane, – hrozivo zahrmel budúci stotník. – To by bolo obyčajné podplácanie. Nepustím ani za tristo.

– A za päťsto? – Borch vybral svoj meštek. – Schovaj si peniaze, Geralt. Mýto zaplatím ja. Začalo ma to baviť. Päťsto, pán vojak. Po stovke za kus, moje dievčatá rátam ako jeden pekný kúsok. Čo?

– Ojoj, oj, oj, – zaúpel budúci stotník a pod kabátec rýchlo schoval Borchov mešec. – Čo ale poviem kráľovi?

– Povieš mu, – ozval sa Dorregaray, vystrel sa v celej svojej výške a vytiahol spoza pásu ozdobnú paličku zo slonoviny, – že ťa premkol strach, keď si sa pozrel...

– Na čo, pane?

Čarodejník mával paličkou a vyriekol zaklínadlo. Borovica, čo rástla na svahu pri rieke, akoby vybuchla, v okamihu blčala celá v plameňoch, od zeme až po vrcholec plápolala v jednom besnejúcom ohni.

– Na kone! – Blyskáč vyskočil a prehodil si lutnu cez plece. – Na kone, páni! A dámy!

– Závoru nabok! – zrúkol na halapartníkov bohatý desiatnik s veľkými výhľadmi na hodnosť stotníka.

Na moste za závorou Vea pritiahla uzdu, kôň zaspätkoval, zadu nel kopytami na kladách. Dievča pohodilo vrkočmi a prenikavo skríklo.

– Máš pravdu, Ve! – zvolal Tri Kavky. – Len podme, vážení páni, žeňte kone! Pôjdeme po zerrikánsky, s hrmotom a svišťaním!

IV.

– No tak sa pozrite, – ozval sa najstarší z rubáčov, mohutný a svalnatý Boholt, mocný ako kmeň starého duba. – Nedamír vás vôbec nevyhnal ako psov, prosím pekne, aj keď som si bol istý, že urobí práve to. Nuž čo, nie je vecou nás biednych paholkov hodnotiť kráľovské rozhodnutia. Nech sa páči k ohnisku. Pokojne si tu niekde ustelte. A len tak medzi nami, zaklínač, o čom si sa to s kráľom zhováral?

– O ničom, – povedal Geralt a oprel sa pohodlnejšie chrbtom o sedlo pritiahnuté bližšie k ohňu. – Ani zo šiatra nevyšiel. Poslal len toho svojho sluhu, akože ho to...

– Gyllenstiern, – našepkal mu Yarpén Zigrin, plecnatý bradatý trpaslík, keď vhadzoval do ohňa obrovský, živitou presiaknutý pník privlečený z húštiny. – Nafúkaný zasran. Vypasená sviňa. Keď sme

sa pripojili, prišiel k nám, nosom div o mraky neštrajchol, fú-fú, zapamätajte si, reku, trpaslíci, kto tu rozkazuje, koho tu treba počúvať, tu Nedamír dáva príkazy a jeho slovo je zákon a tak ďalej. Stál som a počúval, a už som sa nazdával, že prikážem chlapom, nech ho na zem zvalia a že mu, reku, plášť obsíkam. Ale vykašlal som sa na to, viete, zasa by sa rozchýrilo, že trpaslíci sú zlomyseľní, ba agresívni, že sú to oplani a nedá sa s nimi... ako sa to, anciáša... koloxistovať... A už aj by bol zase dakde pogrom, v nejakom mestečku by štvanicu nachystali. A tak pekne zdvorilo počúvam, prikyvujem, ako sa patrí.

– Vidí sa mi, že pán Gyllenstiern nič iné ani nevie, – skonštatoval Geralt. – Lebo aj nám povedal to isté a tiež nám iba prikyvovať zostalo.

– A podľa mňa, – ozval sa ďalší z rubáčov, keď si rozkladal kožušinu na kôpku raždí, – Nedamír urobil chybu, že vás nevyhnal. Na toho draka sa už valí toľko národa, celé mravenisko. To už nie je výprava, ale pohrebný sprievod. V takej tlačnici sa veru nerád bijem.

– Nechaj to tak, Kynožník, – zareagoval Boholt. – Keď je viac ľudí pokope, lepšie sa postupuje. Čo si vari nikdy na draky nešiel? Za drakom sa vždy zálaha národa ťahá, celý putovný jarmok, ešte aj bordel na kolesách. Ale keď sa obluda ukáže, kto zostane v poli? My, nikto iný.

Boholt na chvíľu stíchol, potiahol si poriadne z veľkého, prútím opleteného demižóna, nahlas zasmrkal a zakašlal.

– Iná vec, – pokračoval, – že prax dokazuje, že neraz až po zabíí draka začína ozajstná zábava a mordáreň, hlavy padajú ako hrušky. Až keď sa delí poklad, skáču si lovci po krku. Čo ty na to, Geralt? Nemám pravdu? Počuješ, zaklínač, tebe to hovorím.

– Poznám také prípady, – potvrdil sucho Geralt.

– Poznáš, hovoríš. Určite z rozprávania, lebo sa mi nedostalo do uší, že by si niekedy lovil draky. Ako dlhom žijem, nepočul som ešte, že by zaklínač na draky chodil. O to viac sa čudujem, že si sa tu objavil.

– Veru tak, – precedil Kennet prezývaný Dlhodrúk, najmladší z rubáčov. – Naozaj je to čudné. A my...

– Počkaj, Dlhodrúk. Teraz hovorím ja, – prerušil ho Boholt. – Nebude to, koniec koncov, dlhá reč. Zaklínač už aj tak vie, o čo mi ide. Ja ho poznám, on ma pozná, doteraz sme si cesty neskrížili, a to tak hádam aj zostane. Lebo, predstavte si, chlapi, že by som ja, napríklad, chcel zaklínačovi v robote prekážať alebo mu korisť spred nosa uchmatnúť, veď by ma hneď a zaraz britvou opáčil, a bol by v práve. No nemám pravdu?

Nikto mu to nepotvrdil ani nevyvrátil. A nezdalo sa, že by Boholtovi mimoriadne záležalo na jednom či druhom.

– Nuž, – pokračoval, – putovanie vo väčšej kompánii, ako som už povedal, ide rezkejšie. A v takej spoločnosti sa aj zaklínač môže zísť. Okolie je tu divé a pusté, keby tak vyskočili na nás podes, bzdocha alebo striga, mohli by nám problémy narobiť. No keď bude Geralt nablízku, je po problémoch, lebo to je jeho fach. Ale draky do jeho fachu nepatria. Nemám pravdu?

Znovu to nikto nepotvrdil ani nevyvrátil.

– Pán Tri Kavky, – nadviazal Boholt a podal demižón trpaslíkovi, – je tu s Geraltom, a to mi stačí ako záruka. Tak kto vám prekáža, Kynožník, Dlhodrúk? Azda nie Blyskáč?

– Blyskáč, – vykladal Yarpén Zigrín a posunul demižón Blyskáčovi, – sa vždy pripletie tam, kde sa deje niečo zaujímavé, a všetci vedia, že nezavadzia, nepomôže, no ani nezdržuje na ceste. Niečo ako bodliak na psom chvoste. No nie, chlapi?

„Chlapi“, bradatí a hranatí trpaslíci sa rozrehotali, až sa im triasla brada. Blyskáč si posunul klobúčik do tylu a potiahol si z demižóna.

– Aaaach, mor do toho! – zastonal a zalapal po vzduchu. – O hlasivky ma to oberie. Z čoho to pálite, zo škorpiónov?

– Jedno sa mi nepáči, Geralt, – vyhlásil Dlhodrúk, keď preberal od minstrela nádobu. – To, že si sem priviedol toho čarodejníka. Veď sa to tu už mágmi priam hemží.

– Tak veru, – vpadol mu do reči trpaslík. – Pravdu hovorí Dlhodrúk. Toho Dorregaraya potrebujeme ako brav sedlo. Odnedávna už predsa máme vlastnú vedmu, ušlachtilú Yennefer, tfuj, tfuj!

– Áááno, – pridala sa Boholt, len čo si poškrabkal býčiu šiju, z ktorej si pred chvíľou odopol kožený obojok posiaty železnými nitmi. – Čarodejníkov je tu už priveľa, veľavážení. Akurát o dvoch viac než treba. A navyše sa príliš prilepili na nášho Nedamíra. Len sa pozrite, my pod hviezdíčkami, okolo ohňa, a oni, prosím pekne, v teple, v kráľovskom šiatru kujú plány, líšky prefíkané. Nedamír, vedma, čarodejník a Gyllenstiern. Yennefer je z nich najhoršia. Chcete vedieť, čo na nás chystajú? Nuž len to, ako nás ošmeknúť!

– A nadžgávajú sa srňacinou, – žaloval sa zachmúrene Dlhodrúk. – A my sme jedli čo, pýtam sa. Svišťa. A pýtam sa, čo je svišť? Potkan, nič iné. Čo sme teda jedli? Potkana!

– Veď to nič, – zahrmel Kynožík. – Onedlho okoštujeme z dračieho chvosta. A nie je nič lepšie ako dračí chvost pečený v pahrebe.

– Yennefer, – nadviazal Boholt, – je zákerná, zúriva a papuľnatá baba. Nedá sa ani porovnať s tvojimi dievkami, pán Borch. Tie sú tiché a milé, len sa na ne pozrite... Sedia pekne pri koňoch, brúsia si meče; keď som išiel okolo, čosi som žartom prehodil a ony sa usmiali, zúbky vycerili. Áno, tie stoja za to, nie sú ako Yennefer, čo furt len siete spriada. Hovorím vám, dávajte si pozor, inak naša dohoda stojí za drek.

– Aká dohoda, Beholt?

– Prezradíme to Geraltovi, Yarpenu?

– Nemám nič proti, – súhlasil trpaslík.

– Už je po pálenke, – upozornil Dlhodrúk a prevrátil demižón hore dnom.

– Tak prines ďalšiu. Si najmladší, prosím pekne. Pokiaľ ide o tú dohodu, Geralt, my, čo sme tu, sme sa dohodli, že predsa nie sme nájomní žoldnieri ani poddaní paholkovia, takže nás nebude Nedamír na draka posielat', aby nám potom len tak hodil pod nohy pár drobných zlatiek. Pravda je taká, že my si s drakom poradíme

aj bez Nedamíra, zatiaľ čo Nedamír si bez nás neporadí. A z toho jasne vyplýva, kto je dôležitejší a kto si zaslúži väčší diel. A celú vec sme pochtivo vyriešili: Tí, čo pôjdu do priameho boja s drakom a zložia ho, si berú polovicu pokladu. Nedamír s ohľadom na svoj pôvod a titul dostane tak či tak štvrtinu. A ostatní, ak budú pomáhať, si navzájom rozdelia rovným dielom tú poslednú štvrtinu. Čo ty na to?

– A čo si o tom myslí Nedamír?

– Nepovedal ani áno, ani nie. Ale radšej nech nevyskakuje, fafrnok. Ako vravím, sám proti drakovi nepôjde, musí sa spoľahnúť na odborníkov, to znamená na nás, rubáčov, a na Yarpenu a jeho chlapcov. Nikto iný, iba my budeme stáť oproti drakovi na dĺžku meča. A ostatní, hoci aj čarodejníci, ak sa pričinia, si rozdelia tú zvyšnú štvrtinu pokladu.

– A koho rátate medzi tých ostatných okrem čarodejníkov? – bol zvedavý Blyskáč.

– Celkom určite nie fidlikantov a veršotepcov, – zachechtal sa Yarpen Zigrin. – Rátame takých, čo vedia narábať sekerou, nie lutnou.

– Aha, – ozval sa Tri Kavky a zahľadel sa na nebo obsypané hviezdami. – A čím bude narábať obuvník Kozojed a jeho banda?

Yarpen Zigrin si odpľul do ohniska a zahundral čosi v trpasličej reči.

– Holopolskí domobranci sa vyznajú v týchto poondiatych horách a pôjdu s nami ako sprievodcovia, – vysvetľoval ticho Boholt, – takže bude celkom spravodlivé, keď aj oni dostanú svoj diel. S obuvníkom je to už trocha iná vec. Nebolo by veru dobre, keby zberba dospela k názoru, že keď sa v ich blízkosti ukáže drak, stačí namiesto prizvania odborníkov podhodiť oblude otravu a ďalej sa pokojne niekde v žite váľať s flandrami. Keby sa takýto postup rozšíril, one dlho by sme sa mohli pobrať po žobraní.

– Veru tak, – dodal Yarpen Zigrin. – Preto vám hovorím, toho obuvníka by mala postretnúť daka nedobrá nehoda, aby sa, vyjebanec, nedostal omylom do legiend.

– Keď ho má postretnúť nehoda, tak ho aj postretnie, – vyhlásil Kynožník presvedčivo. – To nechajte na mňa.

– A Blyskáč, – pokračoval trpaslík, – mu v balade tak na riť naloží, že všetkým zostane na smiech. A nech je hanbe a potupe vystavený na veky vekov.

– Na jedno ste zabudli, – zapojil sa Geralt. – Je tu jeden, čo vám môže skrížiť plány, ten, čo na nijaké delenia a dohody nepristúpi. Mám na mysli Eycka z Denesle. Rozprávali ste sa s ním?

– O čom? – zaškrípал zubami Boholt a palicou posunul polená v ohnisku. – S Eyckom sa veru nedohovoriš, Geralt. On takýmto obchodom nerozumie.

– Keď sme prichádzali k vášmu táboru, – prerušil ho Tri Kavky, – tak sme ho videli. Kľáčal na kameňoch v plnej zbroji a zízal do neba.

– To robí sústavne, – povedal Dlhodrúk. – Buď medituje, alebo sa modlí. Vraj to musí robiť, lebo má od bohov príkaz chrániť ľudí pred zlom.

– U nás v Crinfride, – zahundral Boholt, – takých ako on zatvárame do chlievika, sú pekne na reťazi, a keď im hodíš uhlík, čmárajú po múroch kadejaké čudné veci. Ale skončíme už s klebetami, treba sa nám o svojich veciach porozprávať.

Do kruhu svetla nečujne vĺzla nevysoká mladá žena s čiernymi vlasmi zopnutými zlatou sieťkou; ženu zahaloval vlnený plášť.

– Čo to tu tak smrdí? – spýtal sa Yarpen Zigrin a tváril sa, že ju vôbec nezbadal. – Nebodaj síra?

– Nie, – Boholt sa pozrel kamsi nabok a demonštratívne potiahol nosom. – To bude pižmo alebo iná voňavka.

– Aleee, no hádam... – trpaslík vyčaril na tvári začudovanú grimasu. – Veď to je veľkomožná pani Yennefer! Pekne vítame!

Čarodejka pomaly prešla zrakom po prítomných a na chvíľu sa pristavila ligotavými očami na zaklínačovi. Geralt sa letmo usmial.

– Mohla by som si prisadnúť?

– No samozrejme, dobrodinka naša, – povedal Boholt a akoby sa

mu začkalo. – Sem si sadnite, na prikrývku. Kennet, zdvihni zadok a ponúkni jasnej pani čarodejke prikrývku.

– Ako počujem, rozoberáte obchodné záležitosti. – Yennefer si sadla a vystrela pred seba pôvabné nohy v čiernych pletených pančuchách. – A to bezo mňa?

– Netrúfali sme si, – vysvetľoval Yarpén Zigrín, – otravovať takúto vznešenú osobu.

– Ty, Yarpén, – Yennefer prižmúrila oči a obrátila hlavu k trpaslíkovi, – radšej mlč. Od prvého dňa sa ku mne správaš, akoby som bola vzduch; len v tom pokračuj, nemusíš sa premáhať. Mne to totiž celkom vyhovuje.

– Čo to vravíte, pani moja, – vyceril Yarpén v úsmeve krivé zuby. – Nech ma kliešte rozožerú, ak sa k vám nesprávam lepšie ako voči vzduchu. Vzduch sa mi, napríklad, občas podarí sprzniť, čo by som si teda voči vám nikdy nedovolil...

Bradatí „chlapci“ sa nahlas rozrehotali, no takmer vzápätí stíchli, keď zbadali modravý prísvit žiariaci okolo namosúrenej čarodejky.

– Ešte jedno slovo a zostane po tebe iba ten sprznený vzduch, Yarpén! – V hlase Yennefer zacvendžala oceľ. – A čierne lajno v tráve.

– Teda v podstate, – Boholt si odkašľal, aby uvoľnil napäté ticho, – naozaj mlč, Zigrín. Vypočujeme si, čo nám povie pani Yennefer. Podistým sa jej dotklo, že sme hovorili o obchodných záležitostiach bez nej. Z toho usudzujem, že má pre nás nejaký návrh. Tak pekne počkajme, čo navrhne. Teda len ak to nebude ten nápad, že draka zahluší svojimi čarami sama.

– A čo? – Yennefer zdvihla hlavu. – Myslíš si, že by som to nezvládla, Boholt?

– Zvládla, zvládla. Ale nám by sa to neoplatilo, lebo by ste si potom určite nárokovali na polovicu dračieho pokladu.

– Prinajmenšom, – pritakala chladne čarodejnica.

– Sama teda vidíte, že by to pre nás nebol dobrý obchod. My sme, pani moja, len chudobní bojovníci, ak nám korist' ufrngne pred

nosa, zostaneme veru o hlade. Potom sa musíme živiť iba šťavelom a lobodou...

– Na sviatok sa len občas pritrafí dajaký svišť, – pridal sa plačlivým hlasom Yarpen Zigrin.

– ... vodou z prameňa to zapijeme, – uhol si Boholt dúšok z demizóna a zľahka sa zatriasol. – My, pani Yennefer, nemáme iné východisko. Buď koristí, alebo v zime zamrznúť niekde pod plotom. A hostince sú čoraz drahšie.

– Aj pivo, – dodal Kynožník.

– A dievky sú tiež do vetra, – zarojčil si Dlhodrúk.

– A preto, – Boholt obrátil oči do neba, – bez vašej pomoci a bez vašich čarov draka zabijeme sami.

– Si si taký istý? Maj na pamäti, že existujú hranice možností, Boholt.

– Možno existujú, nikdy som na ne nenaďabil. Nie, pani moja. Znovu opakujem, že draka zabijeme sami bez mágie.

– Tobôž, – dodal Yarpen Zigrin, – ak čary zaručene tiež majú ohraňované možnosti – ibaže tie, na rozdiel od našich, nepoznáme.

– Na toto si prišiel sám, – spýtala sa pomaly Yennefer, – alebo ti to niekto našepkal? Žeby akurát prítomnosť zaklínača vo vašej vyberanej spoločnosti dodávala všetkým toľko sebavedomia?

– Nie, – odpovedal Boholt a pozrel sa na Geralta, ktorý lenivo vystretý na prikrývke, so sedlom pod hlavou, vyzeral, ako keby drial. – Zaklínač s tým nemá nič spoločné. Počúvajte, ctihodná Yennefer. Kráľovi sme dali nejaký návrh, ale on nás nepočul odpoveďou. Sme trpezliví, do rána počkáme. Ak sa dohodneme, ideme ďalej. Ak nie, tak sa vraciame.

– My tiež, – zavrčal trpaslík.

– Buď tak, alebo tak – vyjednávať nebudeme, – pokračoval Boholt.

– Nech sa rozhodne. Zopakujte naše slová Nedamírovi, pani Yennefer. A medzi nami – je to ponuka výhodná aj pre vás, aj pre Dorregaraya, ak sa s ním dohodnete. Viete, že nám je mŕtvy drak nanič, berieme iba chvost. Všetko ostatné zostane vám, vezmite si,

čo chcete. Nesiahneme ani na zuby, ani na mozog, na nič z toho, čo potrebujete na čarovanie.

– Pravdaže, – dodal chechtavo Yarpén Zigrín, – zdochlina zostane vám, čarodejníkom, nikto vám ju nevezme. Iba ak iné supy.

Yennefer vstala a prehodila si plášť cez plece.

– Nedamír nebude čakať do rána, – vyhlásila ostro. – Už vopred súhlasí s vašimi podmienkami. A to aj napriek tomu, že sme mu s Dorregarayom radili niečo iné.

– Nedamír, – precedil pomaly Boholt, – prejavuje múdrosť, aká u takého mladého kráľa prekvapuje. Lebo podľa mňa, pani Yennefer, to okrem iného znamená aj schopnosť nepočúvať hlúpe alebo zákerné rady.

Yarpén Zigrín vyprskol do brady.

– Inak zanôite, – čarodejníca si oprela ruky vbok, – keď na vás ráno drak udrie, rozdrapí vás a rozdrví vám píšťaľy. Budete mi čižmy lízať a žobroniť o pomoc ako zvyčajne. Ako vás ja dobre poznám, ako dobre poznám takých, ako ste vy. Až mi je z toho zle.

Otočila sa a bez slova rozlúčky zmizla v tme.

– Za mojich čias, – ozval sa Yarpén Zigrín, – sedávali čarodejníci vo veži, čítali učené knihy a miešali v téglikoch čarovné nápoje. Neplietli sa bojovníkom popod nohy a vôbec nestrkali nos do ich záležitostí. A nekrútili zadkom chlapom pred očami.

– Aby som bol úprimný, – prehodil Blyskáč pri ladení lutny, – tento zadok teda nie je nič extra. Čo povieš, Geralt? Geralt? Hej, kde sa podel zaklínač?

– Čo nás je po ňom? – zahundral Boholt a prihodil na oheň poleno.

– Odišiel. Možno si musel odskočiť. Jeho vec.

– Tak je, – pritakal bard a udel rukou po strunách. – Zaspievam vám niečo?

– Veru zaspievaj, anciáša, – vyzval ho Yarpén Zigrín a odpľul si. – Ale nemysli si, Blyskáč, že ti dám za tvoje blakotanie čo len deravý groš. Tuná, chlape, nie je kráľovský dvor.

– To veru vidno, – kývol hlavou trubadúr.

V.

– Yennefer.

Otočila sa, akoby ju prekvapil, hoci zaklínač nepochyboval, že už z diaľky počula jeho kroky. Položila na zem drevené vedierko, vystrela sa a odhrnula si z čela vlasy vyslobodené spod zlatej sieťky. Vlasy jej v hustých prameňoch dopadali na plecيا.

– Geralt.

Ako obvykle mala na sebe len dve farby. Tie svoje: čiernu a bielu. Čierne vlasy, dlhé čierne mihalnice, čo nútili hádať farbu očí pod nimi. Čierna sukňa, krátky čierny kabátec s bielym kožušinovým golierikom. Biela košeľa z najtenšieho ľanového plátna. Okolo krku čierna zamatová stužka ozdobená diamantmi posiatou hviezdou z obsidiánu.

– Vôbec si sa nezmenila.

– Ani ty, – skrivila pery. – A v oboch prípadoch je to normálne. Alebo, ak chceš, nenormálne. Inokedy by to nemusela byť zlá zámienka na nadviazanie rozhovoru, ale teraz to nemá zmysel. Nemám pravdu?

– Máš, – prikývol a pozrel sa kamsi bokom k Nedamírovmu šiatru a ohňom kráľovských lukostrelcov, krytých tmavými siluetami vozov. Od vzdialenejšieho ohniska až sem doliehal Blyskáčov zvučný hlas spievajúci *Hviezdy nad cestou*, jednu z jeho najvydarenejších lúbostných balád.

– Takže úvod máme za sebou, – skonštatovala čarodejka. – Čo ďalej?

– Pozri sa, Yennefer...

– Pozerám sa! – prerušila ho prudko. – Ale nerozumiem. Prečo si sem prišiel, Geralt? Hádám nie za drakom. Hádám sa z tohto hľadiska nič nezmenilo.

– Nie, nezmenilo.

– Pýtam sa teda, prečo si sa pripojil k nám.

– Ak ti poviem, že kvôli tebe, uveríš mi?

Mlčky sa naňho dívala a v jej ligotavých očiach sa blýskalo čosi, čo sa mu vôbec nepáčiło.

– Uverím, prečo nie, – ozvala sa po chvíli. – Muži sa vraj radi stretnú so svojimi niekdajšími milenkami, radi si oživia spomienky. Radi si predstavujú dávny ľubostný zápal, dáva im to pocit doživotného vlastníckeho práva na partnerku. Dodáva im to sebavedomie. Nie si výnimka. Napriek všetkému.

– Napriek všetkému, – usmial sa, – máš pravdu, Yennefer. Pohľad na teba určite pôsobí na moje sebavedomie. Inými slovami, teším sa, že ťa vidím.

– A to je všetko? Povedzme, že sa teším aj ja. A keď sme sa už potešili, zaželajme si dobrú noc. Ako vidíš, chystám sa na spánok. Predtým by som sa ešte rada umyla a na túto činnosť sa mám vo zvyku vyzliecť. Takže, prosím ťa, odkráčaj preč a láskavo mi poskytni aspoň minimum súkromia.

– Yen, – natiahol k nej ruku.

– Nevolaj ma takto! – zasipela nahnevane, uskočila a z prstov namierených naňho sa vyrojili modré a červené iskry. – Ak sa ma dotkneš, vypálím ti oči, darebák.

Zaklínač cúvol. Čarodejnica, už o čosi pokojnejšia, si znovu odhrnula vlasy z čela a zastala si oproti nemu s pästami podopretými vbok.

– Čo si si myslel, Geralt? Že si veselo poklebetíme, že zaspomíname na staré časy? Že možno na koniec stretnutia vylezieme na voz a strávime tam spolu noc, takpovediac pre osvieženie spomienok? Čo?

Geralt si nebol istý, či mu čarodejnica vďaka mágii číta myšlienky, alebo ich celkom náhodou uhádla, a tak s krivým úsmevom mlčal.

– Tie štyri roky urobili svoje, Geralt. Už ma to prešlo a len vďaka tomu som ti nenapľula do očí pri tom dnešnom stretnutí. Ale nech ťa nemýli moja terajšia zdvorilosť.

– Yennefer...

– Mlč! Dala som ti viac než akémukoľvek mužovi, ty lotor! Sama neviem, prečo akurát tebe. A ty... Oj, nie, drahý môj. Nie som fľandra ani z lesa privlečená elfka, ktorú možno len tak ráno opustiť, odísť od nej, keď ešte spí, nechať jej na stole kytičku fialiek! Nie som dievča, ktoré môžeš vystaviť posmechu! Daj si pozor! Ak teraz povieš čo len slovo, olutuješ!

Geralt nepovedal ani slovo, neomylné vycítil hnev, čo kypel v Yennefer. Znovu si odhrnula z čela neposlušné vlasy a zblízka sa mu pozrela do očí.

– Stretli sme sa, tak dobre, – povedala potichu. – Nebudeme tu všetkým hrať divadlo. Uchovajme si tvár. Budeme hrať dobrých známych. Ale neurob chybu, Geralt. Medzi tebou a mnou už nič nie je, rozumieš? A teš sa, lebo to znamená, že som už zavrhlá určité plány, aké som si prichystala pre prípad, že sa znovu stretneme. Lenže to vôbec neznamená, že som ti odpustila. Nikdy ti neodpusťím, zaklínač. Nikdy!

Prudko sa otočila, schmatla vedro a vyšplechujúc vodu zašla za voz.

Geralt zahnal komára, čo mu bzučal nad uchom, a pobral sa k ohnisku, pri ktorom chabým potleskom práve odmieňali Blyskáčovo vystúpenie. Pozrel sa na tmavomodré nebo nad čiernou zubatou pílou horských štítov. Mal chuť rozosmiať sa. Nevedel prečo.

VI.

– Opatrne! Dávajte pozor! – vykrikoval Boholt a otáčal sa na kozlíku dozadu ku kolóne vozov. – Blížšie ku skale! Pozor!

Vozy sa pomaly posúvali vpred, poskakovali na kameňoch. Furmani nadávali, liacami švihali kone, znepokojene sa vykláňali z vozov, overovali si, či sú kolesá dostatočne ďaleko od okraja úžlabiny, popri ktorej sa ťahala úzka, krivoľaká cesta. Dolu na dne priepasti sa medzi skalami penila biela stuha rieky Braa.

Geralt zastavil koňa, pritlačil sa bokom ku skale porastenej ried-

kym hnedým machom a bielymi kvetmi pripomínajúcimi lišajník. Pustil pred seba voz s rubačmi. Od čela kolóny pricválal Dlhodrúk, ktorý spolu so sprievodcami z Holopola viedol výpravu.

– Dobre! – zvolal. – Pridajte do kroku! Ďalej sa cesta rozširuje!

Kráľ Nedamír a Gyllenstiern, obidvaja na koňoch a obklopení niekoľkými lukostrelcami, už kráčali zároveň s Geraltom. Za nimi drkotali vozy kráľovského sprievodu. O čosi ďalej sa trmácal voz trpaslíkov s ustavične vykrikujúcim Yarpenom Zigrinom.

Nedamír, pehavý útly mládenček v bielom kožušku prešiel popri zaklínačovi a vrhol naňho opovrhlivý, a zároveň znudený pohľad. Gyllenstiern sa narovnal a zastavil koňa pri Geraltovi.

– Nože počkajte, pán zaklínač, – ozval sa panovačne.

– Počúvam, – Geralt popchol päťami kobylu a vykročil popri kancelárovom boku za sprievodom. Prekvapilo ho, že Gyllenstiern s takým impozantným brušiskom dáva prednosť jazde v sedle pred pohodlím na voze.

– Včera, – Gyllenstiern mierne pritiahol uzdu vybíjanú zlatými nitmi a odhrnul si z pleca tyrkysový plášť, – včera ste vraveli, že drak vás nezaujíma. Čo vás teda zaujíma, pán zaklínač? Prečo idete s nami?

– Toto je slobodná krajina, pán kancelár.

– Zatiaľ. Ale v tomto sprievode, pán Geralt, by mal každý poznať svoje miesto. A úlohu, akú má plniť v súlade s vôľou kráľa Nedamíra. Pochopili ste?

– O čo vám ide, pán Gyllenstiern?

– Prezradím vám. Počul som, že v poslednom čase je čoraz ťažšie dohodnúť sa s vami, zaklínačmi. Problém je v tom, že keď sa zaklínačovi ukáže obluda, ktorú treba zabiť, zaklínač namiesto toho, aby sa chopil meča a rúbal, začína meditovať, či sa to akože patrí, či to neprekračuje hranice možností, či to nie je v rozpore s kódexom a či tá obluda je naozajstná obluda, ako keby to nebolo vidieť už na prvý pohľad. Vidí sa mi, že sa vám jednoducho príliš dobre vodí. Za mojich čias zaklínači nesmrdeli grošom, ale výhradne onucami.

Nevyjednávali, ale stínali všetko, čo sa im ukázalo, bolo im jedno, či to je vlkolak, drak alebo výberca daní. Podstatné bolo len to, či je dobre zamordovaný. Čo, Geralt?

– Máte pre mňa nejaký návrh, Gyllenstiern? – spýtal sa sucho zaklínač. – Povedzte rovno, o čo vám ide. Porozmýšľame, zvážime. No ak nemáte nič, škoda si papuľu drať, no nie?

– Návrh? – vzdychol si kancelár. – Nie, nemám. Ide o draka, a to evidentne prekračuje hranice vašich možností, pán zaklínač. Dávam prednosť rubáčom. Vás som chcel iba upozorniť. Vystrihať. Zaklínačské ilúzie o delení oblúd na zlé a dobré môžeme ja a kráľ Nedamír tolerovať, ale neželáme si o tom nič počuť, a už vôbec nie vidieť, ako chcete tieto predstavy realizovať. Nemiešajte sa do kráľovských záležitostí, zaklínač. A nekmotrite sa s Dorregarayom.

– Nezvyknem sa kmotriť s čarodejníkmi. Ako vám to prišlo na um?

– Dorregaray, – vyhlásil Gyllenstiern, – svojím blúznením prekonáva aj zaklínačov. Nestačí mu len delenie oblúd na zlé a dobré. Podľa neho sú dobré všetky.

– To trochu zveličuje.

– Bezpochyby. Ale svoje názory bráni naozaj úporne. Nečudoval by som sa, keby sa mu niečo prihodilo. A keďže sa k nám pripojil s pračudesnou spoločnosťou...

– Ja do jeho spoločnosti nepatrím. Ani on do mojej...

– Neprerušujte ma! Ste výslovne čudesná spoločnosť. Zaklínač plný škrupúl ako líščí kožuch blích. Čarodejník, čo si opakuje druidské táraniny o rovnováhe v prírode. Pofidérny rytier Tri Kavky a jeho eskorta zo Zerrikánie, kde sa, ako je všeobecne známe, obeť pred sochou draka. A všetci títo sa zrazu pridávajú k loveckej výprave. Zvlášťne, no nie?

– Ak sa vám to tak vidí.

– Tak aby ste vedeli, – zvýšil hlas kancelár, – tie najspletitejšie problémy, ako dokazuje prax, si vyžadujú najjednoduchšie riešenia. A nenúť ma, pán zaklínač, aby som sa k nim uchýlil.

– Nerozumiem.

– Rozumieš, rozumieš. Ďakujem za rozhovor, Geralt.

Geralt sa zastavil. Gyllenstiern popchol koňa, dohnal kráľa a pokračoval ďalej s celou kráľovskou suitou. Okolo prešiel Eyck z Denesle v pikovej kazajke zo svetlej kože otláčenej pancierom. Ťahal zbrojou naloženého ťažného koňa, na ktorom ešte visel jednoliaty strieborný štít a masívna kopija. Geralt ho pozdravil zdvihnutím ruky, ale potulný rytier odvrátil hlavu nabok, stisol úzke pery a ostrohami pohnal koňa vpred.

– Nepatrí medzi tvojich obdivovateľov, – prehodil prichádzajúci Dorregaray.

– Podľa všetkého...

– Žeby konkurencia? Obidvaja sa venujete podobnej činnosti. Ibaže Eyck je idealista a ty si profesionál. Malý rozdiel, najmä pre tých, ktorých zabíjate.

– Neporovnávaj ma s Eyckom, Dorregaray. Čert vie, komu tým porovnaním krivdiš, či mne, alebo jemu, ale neporovnávaj.

– Ako chceš. Otvorene povedané, pre mňa ste obidvaja rovnako odporní.

– Ďakujem.

– Nemáš za čo, – čarodejník poklepal po šiji koňa vyplašeného pokrikmi Yarpa a jeho trpaslíkov. – Pre mňa, zaklínač, je obľudné označovať vraždenie za povolanie, je to nízke a hlúpe. Náš svet je v rovnováhe. Ničenie, zabíjanie akýchkoľvek tvorov, ktoré obývajú tento svet, tú rovnováhu narušuje. A ak je rovnováha narušená, blíží sa koniec, zánik sveta, aký poznáme.

– Druidská teória, – potvrdil Geralt. – Poznám ju. Kedysi mi ju vysvetlil jeden starý hierofant, ešte v Rivii. Dva dni po našom rozhovore ho roztrhali potkandlaky. Narušenie rovnováhy sa pritom vôbec nedalo potvrdiť.

– Opakujem, – pozrel sa naňho Dorregaray ľahostajne, – svet je v rovnováhe. Prirodzenej rovnováhe. Každý druh má svojich prirodzených nepriateľov, každý je prirodzený nepriateľ iných druhov.

A to sa týka aj ľudí. Vyhladenie prirodzených nepriateľov človeka, akému si sa venoval a ktoré sa už začína prejavovať, hrozí degeneráciou rasy.

– Vieš čo, čarodejník, – rozčúľil sa Geralt, – zájdi niekedy za matkou, ktorej dieťa roztrhal bazilišok, a povedz jej, že by sa vlastne mala tešiť, lebo vďaka tomu sa ľudská rasa zachránila pred degeneráciou. Uvidíš, čo ti na to povie.

– Dobrý argument, zaklínač, – uznala Yennefer, keď k nim priklusala zozadu na svojom veľkom čiernom koni. – A ty, Dorregaray, dávaj si pozor na to, čo hovoríš.

– Nemám vo zvyku tajiť svoje názory.

Yennefer sa vkľiesnila medzi nich. Zaklínač si všimol, že zlatú sieťku na vlasy nahradila čelenkou zo zrolovanej bielej šatky.

– Tak ich vo vlastnom záujme tajiť začni, Dorregaray, – poradila čarodejníkovi. – Najmä pred Nedamírom a rubačmi, tí ťa už aj tak podozrievajú, že máš v pláne zabrániť im v zabíí draka. Kým iba rozprávaš, berú ťa ako neškodného blázna. Ak sa však pokúsiš niečo podniknúť, vykrúti ti krk, skôr než si stačíš vzdychnúť.

Čarodejník sa pohrdavo a ľahkovážne usmial.

– A okrem toho, – dodala Yennefer, – svojimi názormi poškodzuješ aj dôstojnosť nášho povolania.

– A to akože čím?

– Svoje teórie môžeš spájať so všetkými tvormi a kadejakou chrobačou, Dorregaray, ale nie s drakmi. Draky sú prirodzení a najhorší nepriatelia človeka. A vôbec tu nejde o degeneráciu ľudskej rasy, ale o jej zachovanie. Na to, aby sa zachovala, musíme zúčtovať s nepriateľmi, ktorí sú takí silní, že by mohli existenciu ľudstva ohroziť.

– Draky nie sú nepriatelia človeka, – zapojil sa Geralt. Čarodejnica sa naňho pozrela a usmiala sa. Nie očami, iba perami.

– Túto otázku, – vyhlásila, – ponechaj na nás, ľudí. Tebe, zaklínacovi, neprislúcha zvažovať, kto je na čo. Ty si máš vykonávať svoju robotu.

– Ako poslušný golem, bez vlastnej vôle.

– To je tvoje porovnanie, nie moje, – odvrkla chladne. – Pravdu povediac, celkom sedí.

– Yennefer, – napomenul ju Dorregaray, – na ženu tvojho vzdelania a veku táraš poriadne nezmysly. Prečo by práve draky mali byť podľa teba tí najnebezpečnejší nepriatelia ľudí? Prečo to nie sú iné, stokrát strašnejšie tvory, tie, čo majú na svedomí stokrát viac obetí než draky? Prečo nie hirriky, vidlochvostáky, mantichory, amfisbeny alebo gryfy? A prečo nie vlky?

– Poviem ti, prečo. Prevaha človeka nad inými rasami a druhmi, jeho zápas o adekvátne miesto v prírode, o životný priestor, sa dá vyhrať len vtedy, keď definitívne skončí s kočovníctvom, prestane sa trmácať z miesta na miesto pri hľadaní obživy a prestane sa prispôbovať prírodným zákonitostiam. V opačnom prípade sa nedosiahne náležité tempo reprodukčnej schopnosti, lebo ľudské dieťa je príliš dlho nesamostatné. Len v bezpečí za múrmi mesta alebo pevnosti bude žena schopná rodiť v primeranom tempe, to znamená každý rok. Plodnosť, Dorregaray, znamená rozvoj, to je podmienka pretrvania a nadvlády. A tu sa dostávame k drakom. Len drak, nijaký iný netvor, je schopný ohroziť mesto alebo pevnosť. Keby sme nevykynožili draky, ľudia by sa nespoločovali, pre bezpečnosť by sa skôr usilovali žiť oddelene; dračí oheň v husto zastavanom ľudskom sídle znamená strašnú pohromu, je to nočná mora, sú to stovky obetí, úplná záhuba. Preto treba draky vykántriť všetky do jedného, Dorregaray.

Dorregaray sa na ňu zahľadel s čudným úsmevom na perách.

– Vieš, Yennefer, nechcel by som sa dožiť chvíle, keď sa uskutoční tvoja predstava o nadvláde človeka, keď sa tebe podobní ujmú v prírode miesta, aké im údajne prislúcha. Našťastie, k tomu nikdy nedôjde. Skôr sa pohlušíte navzájom, otrávia sa, pozdochýnate na mor a týfus, lebo akurát špina a vši, a nie draky ohrozujú vaše dokonalé mestá, kde ženy rodia rok čo rok, no iba jeden novorodenec z desiatich prežije viac než desať dní. Áno, Yennefer, plodnosť, plodnosť a ešte raz plodnosť. Venuj sa, moja drahá, rodeniu detí, to

je predsa aj tvoje prirodzené poslanie. Zaberie ti to čas, ktorý zatiaľ neplodne márneš na vymýšľanie hlúposti. Porúčam sa.

Čarodejník popohнал koňa a odcválal na čelo kolóny. Geralt hodil okom na zblednutú a od hnevu skrivenú tvár Yennefer a divže nezačal s čarodejníkom pociťovať súcit. Vedel, o čo ide. Yennefer, ako väčšina čarodejníč, nemohla mať deti. Lenže na rozdiel od väčšiny čarodejníč nevedela sa s touto skutočnosťou vyrovať a pri pripomienke tohto faktu reagovala s neskrývanou zúrivosťou. Dorregaray o tom podistým vedel. Nevedel však podľa všetkého o tom, aká je pomstychtivá.

– Narobí si kopu problémov, – sykla. – Veru narobí. Aj ty si dávaj pozor, Geralt! Nemysli si, že ak k niečomu dôjde a ty sa nezachováš rozumne, že ťa budem brániť.

– Nijaké obavy, – usmial sa. – My, to znamená zaklínači a golemovia bez vlastnej vôle, konáme vždy rozvážne. Máme totiž jednoznačne a výrazne vytýčené hranice možností, medzi ktorými sa môžeme pohybovať.

– No, no, pozrime sa, – Yennefer, ešte stále bledá, mu venovala dlhý pohľad. – Urazil si sa ako slečinka, ktorej vyčítajú primálo cnosti. Si zaklínač, to už nezmeniš. Tvoje povolanie...

– Daj už pokoj tomu zaklínačskému povolaniu, Yen. Začína mi to ísť na nervy.

– Povedala som ti, aby si ma takto nevolal. A tvoje nervy ma vôbec nezaujímajú. Ani všetky ostatné reflexy tej obmedzenej zaklínačskej škály reakcií.

– Ako myslíš, ale ak ma neprestaneš kŕmiť tými rečami o vznešenom poslaní a zápase o dobro ľudstva, zažiješ zopár z nich. A už dosť o drakoch, strašných nepriateľoch ľudského rodu. O tom už viem.

– Áno? – prižmúrila oči čarodejníka. – A o čom to konkrétne vieš?

– Napríklad o tom, – Geralt odignoroval prudké varovné záchvevy medailónu na krku, – že keby draky nemali poklady, nebrehol by po nich ani prašivý pes a celkom určite nijakí čarodejníci.

Zaujímavé, že pri každom love na draka sa okolo motá čarodejník, úzko spojený s nejakým zlatníckym cechom. Napríklad ty. A ne-skôr, hoci by mal byť trh doslova zaplavený haldou drahých kameňov, akosi sa tam nedostanú a ich cena vôbec neklesá. Takže mi nerozprávaj o poslaní a zápase za prežitie ľudského rodu. Pridobre a pridlho ťa poznám.

– Pridlho, – precedila pomedzi zlovestne skrivené pery. – Bohužiaľ. Ale nemysli si, že dobre, ty sukin syn. Do čerta, aká som len bola hlúpa... Ach, choď do pekla! Nemôžem ťa ani cítiť! – skríkla, strhla vraníka a prudko odcválala vpred. Zaklínač zastavil koňa a prepustil voz s trpaslíkmi, čo vyrevúvali, nadávali a pískali na kostenných píšťalkách. Medzi nimi, rozvalený na vreciach s ovsom, ležal Blyskáč a brnkal na lutnu.

– Hej! – zručol Yarpen Zigrin z kozlíka, keď zbadal uháňajúcu Yennefer. – Čo sa to tam na ceste černie! To som zvedavý. Vyzerá to ako kobyla!

– Niet pochyb! – zareagoval Blyskáč a posunul si slivkový klobúčik do tyla. – Je to kobyla! A rovno na koni! No toto!

Yarpenovým chlapcom sa v zborovom smiechu roztriasla brada. Yennefer predstierala, že nič nepočuje.

Geralt potom prepustil aj jazdcov – lukostrelcov kráľa Nedamíra. V určitom odstupe za nimi pomaly klusal Borchov kôň a tesne za ním Zerrickanky uzatvárajúce celú kolónu. Geralt počkal, kým podídu bližšie, a potom nechal koňa klusať Borchovi po boku. Šli mlčky.

– Zaklínač, – ozval sa zrazu Tri Kavky. – Rád by som ti položil jednu otázku.

– Pýtaj sa.

– Prečo sa nevrátiš?

Zaklínač sa naňho chvíľu mlčky díval.

– Naozaj to chceš vedieť?

– Chcem, – prikývol Tri Kavky a pozrel sa mu do očí.

– Idem s nimi, lebo som golem bez vlastnej vôle. Som otieпка slamy, čo ju vietor ženie popri ceste. Povedz mi, kam by som mal ísť?

A prečo? Tu sa aspoň zišli takí, s ktorými sa mám o čom rozprávať. Takí, čo nestíchnu, len čo sa k nim priblížim. Takí, čo mi povedia rovno do očí, že ma nemajú radi, a nehádzu po mne kamene spoza plota. Idem s nimi z rovnakého dôvodu, z akého som šiel s tebou do tej pltníckej krčmy. Neviem o mieste, kam by som mal ísť. Nemám cieľ, ktorý by ležal na konci cesty.

Tri Kavky si odkašľal.

– Cieľ, ktorý je na konci každej cesty. Ten má každý. Teda aj ty, hoci sa ti zdá, že si iný ako ostatní.

– Teraz ti položím otázku ja.

– No prosím.

– Ty máš cieľ na konci cesty?

– Mám.

– Šťastný človek.

– To nie je otázka šťastia. Geralt. Je to otázka toho, v čo veríš a aké máš poslanie. Nikto by o tom nemal vedieť viac ako... zaklínač.

– Dnes celý deň počúvam reči o poslaní, – vzdychol si Geralt.

– Nedamírovým poslaním je obsadiť Malleore. Poslaním Eycka z Denesle je chrániť ľudí pred drakmi. Dorregaray sa cíti povolaný konať presný opak. Yennefer, v dôsledku určitých zmien, ktorým bol vystavený jej organizmus, nemôže splniť svoje životné poslanie, a tak sa ukrutne zmieta v smútku a hneve. Do čerta, iba rubači a trpaslíci nie sú viazaní nijakým poslaním, jednoducho si chcú nahrabať. Možno preto ma to k nim tak ťahá.

– Neťahá ťa to k nim, Geralt z Rivie. Nie som slepý ani hluchý. Neboli to ich mená, čo ťa prinútili vytiahnuť tam na moste mešec. Ale zdá sa mi...

– Zdá sa ti zbytočne, – prerušil ho zaklínač bez stopy hnevu.

– Prepáč mi to.

– Zbytočne žiadaš o prepáčenie.

Pritiahli koňom uzdy akurát včas, aby nenarazili na prudko zastavený rad lukostrelcov z Caingornu.

– Čo sa stalo? – Geralt si zastal v strmeňoch. – Prečo sme zastavili?

– Neviem, – Borch otočil hlavu. Veľa s nezvyčajne stuhnutosťou tvárou vyhrkla rýchlo zopár slov.

– Pozriem sa dopredu, – povedal zaklínač, – zistím, čo sa stalo.

– Zostaň.

– Prečo?

Tri Kavky chvíľu mlčal a hľadel do zeme.

– Prečo? – zopakoval Geralt.

– Chod', – zmenil názor Borch. – Možno to bude lepšie.

– Čo má byť lepšie?

– Chod'.

Most spájajúci dva okraje priepasti vyzeral spoľahlivo – bol postavený z hrubých borovicových brvien a podopieral ho štvorhranný pilier, o ktorý sa so svišťaním rozbíjal spenený riečny prúd.

– Hej, Dlhodrúk! – zvolal Boholt, keď sa jeho voz priblížil k mostu.

– Prečo si zastal?

– Nuž, čo ja viem, aký je ten most?

– Prečo by sme museli ísť tadiaľto? – spýtal sa Gyllenstiern a popohľadol koňa bližšie. – Nie je mi veru po chuti tlačíť sa s vozmi na tejto lávke. Hej, obuvník! Prečo nás vedieš tadiaľto? Prečo nie po riadnej ceste? Cesta predsa pokračuje na západ.

Hrdinský holopolský travič pristúpil bližšie a strhol si z hlavy baranicu. Vyzeral viac než smiešne; na sedliackej halene mal priviazaný starodávny polpancier, vykutý určite ešte za vlády kráľa Sambuka.

– Tadiaľto je to kratšie, milost'pán, – odpovedal nie kancelárovi, ale rovno Nedamírovi, ktorého tvár stále vyjadrovala priam bolestnú unudenosť.

– Ako to? – zamračene sa spýtal Gyllenstiern. Nedamír sa na obuvníka ani poriadne nepozrel.

– Toto, – ukázal Kozojed na tri nerovnaké štíty čnejúce nad okolitými kopcami, – sú Chiava, Pustovka a Vraníkov zub. Trasa smeruje k zrúcanine starej pevnosti, od severu obchádza Chiavu a vedie až k prameňom rieky. No po moste si môžeme cestu skrátiť.

Priesmykom prejdeme na pláň medzi horami. A ak tam dračie stopy nenájde, pôjdeme ďalej na východ, tam prehľadáme ústusy. A ešte východnejšie sú rovnučké pastviny, dá sa tadiaľ dostať priamo do Caingornu k vašim panstvám, milostpán náš!

– A kdeže si prišiel k takým vedomostiam o horách, Kozojed? – zaujímal sa Boholt. – Keď si sa držal kopyta?

– Nie, pán môj. Za mladi som ovce pásol.

– A ten most vydrží? – Boholt sa postavil na kozlíku a pozrel sa dole na spenenú rieku. – Tam dole je to dobrých štyridsať siah.

– Vydrží, pán môj.

– Kde sa vôbec nabral most v tejto divočine?

– Tento most, – pustil sa vysvetľovať Kozojed, – za dávnych čias trollovia postavili, kto tadiaľto prechádzal, musel im zaplatiť masťné groše. Ale keďže tadiaľto sa chodievalo čoraz zriedkavejšie, trollovia sa pobrali preč. No most tu zostal.

– Opakujem, – namosúrene zdôraznil Gyllenstiern, – máme vozy naložené zbrojou a zásobami, mohli by sme uviaznuť niekde v horách. Nebolo by lepšie pokračovať po ceste?

– Dá sa aj tak, – pokrčil plecami obuvník, – ale je to dlhšia trasa. A kráľ vravel, že má na toho draka naponáhlo a že naňho čaká ako kaňa na dážďovky.

– Kaňa na dážď, – opravil ho kancelár.

– Tak nech na dážď, – pritakal Kozojed. – A po moste to bude aj tak bližšie.

– No tak poďme, Kozojed, – rozhodol Boholt. – Postupuj napred, ty a tvoje vojsko. U nás je vo zvyku púšťať dopredu tých najbojovnejších.

– Nie viac ako po jednom voze, – vystríhal kancelár.

– Dobre, – Boholt popohňal kone a voz zadnčal na mostných kladách. – Poď za nami, Dlhodrúk! Dávaj pozor, či idú kolesá rovno!

Geralt zastavil koňa, cestu mu zahradili Nedamírovi lukostrelci v purpurovo-zlatých kazajkách. Zaklínačova kobyla zaffkala.

Zem sa zachvela. Hory sa zatriasli. Zubatý okraj skalnej steny sa

zrazu na pozadí oblohy rozostrel a celá stena akoby prehovorila tlmeným, citeľným dunením.

– Pozor! – zareval Boholt už na druhej strane mosta. – Pozor tam!

Prvé kamene, zatiaľ drobné, zacupkali na krčovito chvejivom povrchu cesty. Pred Geraľtovými očami sa časť cesty najprv roztvorila do čiernej rýchlo narastajúcej škáry. Potom sa odtrhla masa skalnej steny a s ohlušujúcim rachotom padala do priepasti.

– Kone!!! – skríkol Gyllenstiern. – Veličenstvo! Na druhú stranu!

Nedamír s hlavou vťačenou do konskej hrivy vcváľal na most, za ním skočili Gyllenstiern a zopár lukostrelcov. Za nimi sa na praskotajúce klady hrnul kráľovský voz s gryfom na plieskajúcej zástave.

– To je lavína! Z cesty! – zručol zozadu Yarpén Zigrín a mlátil bičom po konských chrbtoch. Jeho záprah predbiehal druhý Nedamírov voz arazil si cestu pomedzi lukostrelcov. – Z cesty, zaklínač! Z cesty!

Popri voze trpaslíkov precváľal Eyck z Denesle, stuhnutý a vystretý v sedle. Keby nie smrteľne bledá tvár a ústa stisnuté v rozochvenej grimase, človek by si pomyslel, že potulný rytier vôbec nevníma kamene a balvany, čo sa valia na cestu. Vzadu, v skupine lukostrelcov, ktosi divo bedákal, ozývalo sa erdžanie koní.

Geraľt mykol uzdou, jeho kôň sa vzopäl, tesne pred ním sa zem zatriasla pod prívalom padajúcich skál. Voz s trpaslíkmi s rachotom prebehol po kameňoch, tesne pred mostom poskočil a dosadol s praskotom nabok na zlomenú osku. Koleso sa odrazilo od zábradlia a zletelo dole do riavy.

Zaklínačova kobyľa, poranená ostrými úlomkami skál, zostala splašene stáť. Geraľt chcel zoskočiť, ale zachytil sa sponou čižmy o strmeň a dopadol bokom na cestu. Kobyľa zaerdžala a hnala sa rovno vpred, na most tancujúci nad priepasťou. Po moste s krikom a nadávkami uháňali trpaslíci.

– Rýchlejšie, Geraľt! – zavyl Blyskáč utekajúci spolu s nimi, keď sa obzrel dozadu.

– Naskoč, zaklínač! – volal Dorregaray, hoci len s vypätím všetkých síl pridržoval vzpínajúceho sa koňa.

Vzadu za nimi sa celá cesta vnorila do mračna prachu. Zvírili ho balvany – dopadali na praskajúce Nedamírove vozy a drvili ich. Zaklínač sa zakvačil prstami za remene čarodejníkových sedlových vakov. Začul výkrik.

Yennefer padla na zem spolu s koňom, odkotúľala sa nabok od besne naslepo kopajúcich kopýt a pritla sa k zemi, zakrývajúc si rukami hlavu. Zaklínač pustil sedla, rozbehol sa k nej, no musel kľučkovať v sprške kameňov, preskakovať pukliny, čo sa mu roztvárali pod nohami. Yennefer sa zdvihla na kolená, hneď ako ju chytil za plece. Oči mala dokorán otvorené, z rozťatého obočia jej k uchu stekala stužka krvi.

– Vstávaj, Yen!

– Geralt! Pozor!

Obrovský plochý skalný blok sa s hrmením a škrípaním zosúval zo svahu, padal rovno na nich. Geralt zakryl čarodejnicu vlastným telom. V tej istej chvíli blok vybuchol, roztrhol sa na miliardy úlomkov, ktoré dopadali na nich a bodali ich telá ako osy.

– Rýchlejšie! – skríkol Dorregaray. Sedel na vzpínajúcom sa koni a mával čarovnou paličkou – rozbíjal na prach ďalšie masívne balvany, čo sa odtrhali zo svahu. – Na most, zaklínač, na most!

Yennefer mávla rukou so zakrívenými prstami a čosi nezrozumiteľne vykrikla. Kamene, čo dopadali na modravú kupolu, čo sa im znenazdajky vytvorila nad hlavou, sa strácali ako kvapky vody pri dopade na rozpálený plech.

– Na most, Geralt! – vykrikla čarodejka. – Drž sa ma!

Rozbehli sa za Dorregarayom a niekoľkými lukostrelcami už bez koní. Most sa hojdal a praskal, pohadzoval nimi od jedného zábradlia k druhému.

– Rýchlejšie!

Most sa zrazu s prenikavým treskotom prepadol, polovica, ktorú už prebehli, sa s lomozom odtrhla a padala do priepasti spolu s vo-

zom trpaslíkov. Za šialeného erdžania koní sa roztrieskal o skalné výstupky. Tá časť, na ktorej sa ocitli, vydržala, ale Geralt si zrazu uvedomil, že vlastne utekajú kamsi hore, do čoraz prudšej strminy. Yennefer zahromžila sotva lapajúc dych.

– Padneš, Yen. Chyť sa!

Zvyšok mosta zaškrípal, zavržgal a klesol dole ako nakladacia plošina. Pri páde si zakliesnili prsty do puklín medzi kladami. Yennefer sa neudržala. Zapišťala ako dievčatko a kĺzala sa kamsi nadol. Geralt, pridŕžiavajúci sa jednou rukou, druhou vytiahol dýku a vrazil ju do škáry medzi kladami. Potom sa oboma rukami chytil rukoväti. Kľby v laktoch mu zaprašťali, keď sa padajúca Yennefer zakvačila za bandalier na jeho chrbte, až ním poriadne trhla. Most opäť zachrapčal a naklonil sa ešte väčšmi, takmer do vertikálnej polohy.

– Yen, - zastonal zaklínač. – Urob niečo... Do čerta, použi dajaké zaklínadlo!

– Ako? – začul jej nahnevany, tlmený hlas. – Veď visím!

– Tak sa jednou rukou pusť!

– Nemôžem...

– Hej! – zvolal zhora Blyskáč. – Držíte sa? Hej!

Geralt nepovažoval za potrebné odpovedať.

– Dajte sem lano! – rozčuľoval sa Blyskáč. – Rýchlo, do pekla!

Vedľa Blyskáča sa zjavili rubači, trpaslíci a Gyllenstiern. Geralt zachytil Beholtove tiché slová.

– Počkaj, spevák! Ona hneď padne. Potom zaklínača vytiahneme.

Yennefer zasyčala ako zmija a zamrvila sa na Geraltovom chrbte. Bandalier, ktorého sa držala, sa mu bolestivo zarezal do hrude.

– Yen? Nemôžeš si nájsť oporu? Nohami? Nemôžeš niečo urobiť nohami?

– Hej, - zastonala. – Hompáľať.

Geralt sa pozrel dole na riek, peniacu sa medzi ostrými skalami, o ktoré sa oťkalo zopár klad z mosta, zdochlina koňa a mŕtvoľa v žiarivých farbách Caingornu. V smaragdovo priezračnej zátočine

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.